

Cser László Ének az Éltetőhöz

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Cser László S. J.
Ének az Éltetőhöz

Piczek Lucy linóleummetszeteivel

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című verses füzet elektronikus változata. A füzet 1983-ban jelent meg (h. n.). Az elektronikus kiadás a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. A könyvet lekipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Vezető ösvény az énekekhez	6
Bevezető.....	6
Az Isten mosolyog	8
Anyánk szerelme.....	8
A csend karjában.....	9
Az Idő lépcsőin	9
Faragatlan ének a magyarokról.....	10
Hazámhoz	11
Ének Szintézisért.....	11
Az én megtalálása	12
A szeretet szava.....	13
A fészek felé	13
A magam őrségén	14
Ének az ima lelkéről.....	15
Csipogni volna kedvem.....	15
Fölajánlás	16
Prózában.....	17
A szó	17
Veletek, édes testvérek.....	17
Hallgatni az élet hangját.....	18
Szemed előtt.....	18
Magamat immár eleresztem.....	19
Éjvallató	19
Máglyán	20
Régi emlék idézése	20
Déli harangszókor	20
Hazafelé	21
Ének a vándormadarakról	21
Az Isteni Mosolyról	22
Emlékezés vizisízésre	22
Piros este	23
A Mély és a Magas között	23
A Fény dala.....	24
A napfény csókja.....	24
Belehallgattam a hangszerelésbe	25
Hazataláltam oda, ahol még nem voltam.....	25
Napi estiimám	26
Ceruzarajz és akvarell	26
Lecke az úszásról	27
Hol Fra Angelico mosolyog.....	27
Levél Tolna-Tamásiba	28
Reggel és este között.....	28
Lábnymok	29
Búcsúzó ének a föld vándorának	29

Jelek között	30
Beszélgetésben Nagyanyámmal.....	31
Csillagfényben	32
A Hófehér Isten felé.....	32
Nem sok dolgom után	33
Ama nap (Dies Irae).....	33
Ha csókolni kell	34
Óda az én Istenemhez	35
Kicsi dombon.....	35
A Holnap dolgosai	36
Odakünt és idebent.....	36
Esténk fénye.....	37
Bálványkép	37
Az Ég felhős szeme könnyezik	38
Rügyek alatt	38
Akvarell.....	39
Takaró	39
Pulzus.....	39
Fényképalbum.....	40
Új ének Máriának.....	41
Kámzsában.....	41
Ének az ünnepről.....	42
A Hegyibeszéd Gyülekezetéről (Egyház)	42
Isteni Élet	43
Pázsiton	44
Tárogatón	44
Áldoznak az ártatlanok	45
Ének a borszakértőhöz	45
Áldás	46
Húsvéti ének.....	46
Egy élet summája	47
Szabályos körök.....	48
Így látom-hallom a Húsvétreggelt	48
Zászlót festegetek.....	49
Magyarokról imával szólni	49
A teremő, megváltó, éltető ütemmel	50
Az égtől a földig.....	50
Lánc, lánc, eszterlánc	51
Süt a nap.....	51
Labdajáték Urammal.....	52
Ének az Alfáról és Omegáról.....	53
Emberélet.....	53
Üdvözléssel, sikollyal a Lélekhez.....	54
Napesti ima	54
Keresztvetéssel.....	55
A görbearcú élet partjain.....	55
Szíve melegébe	56
A szorgos gazda-halálhoz	56
A lehetetlen és a lehet	57
Alfa és Omega.....	57

Lépések	58
Tipegő lélekkel.....	58
Verses hírmondó a Tamási járásról.....	59
Bicegő lábon	59
Díszes Húsvét.....	60
Halottsirató.....	60
A tenger előtt.....	61
A hajnal meg az este	61
Csere	62
A Szentély küszöbe alatt.....	62
Neved.....	63
Ének kezded hűvöséhez	63
Így biztatott szelíd mosollyal.....	64
Kéz a kézben	65
Isten.....	65
Játék a Gazdával	66
Az előttünk járó.....	66
Himnusz a szabadság Istenéhez	67
Lélegzés	67
A remény éneke	68
Hasonlatok a „vágató időről”.....	68
Ének az Isten útjairól	69
Esti szerenád	69
Színekben.....	70
Ének a Fényhez.....	70
Ének az Isteni „Igen”-ről	71
Ének a Föld dicséretére.....	71
Ajánlás: Ének az Éltetőhöz	72

Vezető ösvény az énekekhez

Naponta egyszer a tükörbe nézek. Szerencsére kora reggel van még, és borotválkozom, kényszerből, mert férfiember vagyok. Csak félig pislogok az ábrázatomra ilyenkor, mert ha nagyobbra nyitnám a szememet, mindjárt azt kezdeném kutatni, hogy miben is Isten képe és hasonmása az ember, ha így néz ki? Tudom, ez benső, lelki, szellemi hasonlóságra vonatkozik, az ember eszes lény, szabad akarata van, választhat jó és rossz között, satöbbi.

Egy ilyen kora reggel egyszer csak mereven magamra bámulok és mondom: nem ma van a hatvannyolcadik születésnapod? Kiderült, hogy az van.

Innen is, onnan is tudtomra hozták, hogy öregszem. Még arra is bízattak, hogy üljek neki és készítsek egy válogatást tömérdek kéziratos versemből, nyomtatásra.

Ötvenéves koromig litografált, száz-száz példányokban szétküldtem vagy hat kötet „primer” verset, vagyis az élmény első impulzusában papírra vetett élményt.

Gyerekfejjel az „*Út elején*” címmel – huszonkét éves voltam – elkövettem egy kis verseskönyvet, amit a Pesti Korda adott ki. Húsz évvel ezelőtt az A Szív kiadásában „Belső kaland”, „Hullámokon”, „Téli ösvény” címen adtuk ki verseket. Utána itt-ott szórványosan a torontói Magyar Életben, a New York-i, majd a hamiltoni A Szívben, a youngstowni Katolikus Magyarok Vasárnapjában, s egyebütt is jelentek meg versek tőlem. Prózaírásaim kelendőbbek voltak; cikkeim, tárcáim, karcolataim, jegyzeteim az „életről” százával jelentek meg az elmúlt harminc évben. Verseim tömege, vagy ezerötszáz, legalább nyolc külön kötetre való, szinte érintetlen maradt a nyomdafestéktől. S most arra bízattak barátaim, hogy válogassak ki egy kötetre valót. Meg is kíséreltem. A bölcs tanácsot követtem. A versek nagy részét összetéptem és a papírkosárba szórtam – odavalók voltak. De egy részük – és mennyi! – fölkelte az élményt, amelynek hatása alatt íródtak, s már képtelen voltam eldönteni, a vers „jó” vagy „rossz”. Bennem fölkelte az élményt, aminek hatása alatt írtam, és fogalmam sem volt, mit is mondana ugyanez a vers olyan versolvasónak, aki a leírt élményt nem úgy élte, érezte meg, akiben az élet lüktetése, ritmusa másként dalol.

Így hát hoppon maradtam. Kihez forduljak segítséget kérni a „válogatáshoz”?

Úgy döntöttem, hogy átugrom az elmúlt húsz év kéziratos ciklusait, amiknek kötetcíme lehetne: „A természet szívében”, „Az emlék fátyola”, „A lélek novellái” etc. ... s inkább csak az „Ének az Éltetőhöz” halmazába markolok, hogy onnan fölcsippentsek valamit. Ezek a versek – kevés kivétellel – 1982–1983 között születtek, tehát illene, hogy ocsú nélküli, tiszta magjai lennének költői szemléletemnek. Sajnos, nincsen ez így. Zavaros vizekből emeli hófehér fejét a lótosz, pocsolyán csillan a napfény, még a gyémánt is semmitérő közetek közt lapul. Ilyen az énekem is: a salakját egészen lehámozni nem lehet. Egyszer írtam egy kötetre valót „Tűz és salak” címen. Valaki – kritikus jóbarát – azt mondta, legjellemzőbb a száz versre a címe, ez a te költészeted. Legyen úgy, mondom, így igaz.

Több helyütt ajánlásokat írtam, ami jelzi, hogy élő emberek lüktetése élt bennem. De az olvasóé is élhet bennem, ha egy-egy versben rámtalál, ne felejtse, hogy elérhet, ha már nem is levélben, telefonon, földi kommunikációs utakon. Egy ember élete akár a földön, akár azon túl, elérhető Abban, aki teremtett, megváltott és lelkében magához ölel: mindnyájunk Egy Istenében.

Bevezető

Nem tudom utolérni magam – ez a bevezető is csak levegőkapkodás. Igaz, hogy ez a levegő is az Élet áramlása belém, de kicsi tartálya vagyok egy nagymindenségű sokaságnak és szinte fuldoklom.

Amíg gyerek az ember, fut, és örül az élet iramának, amit nehezebben elemez: bennem, kint, hol is ez az iram?

Később úgy látszik, hogy az Élet: Ajándék. Kintről jön, de bennünk is lakik, mint ahogy Az, aki a Teremtés műhelyében szorgos, ránklehelt, vagy érintő kisujjával szólított, álomban, valóságban, magának teremtett bennünket, és azóta is nagy vándorúton vagyunk feléje, aki az Ősszülő, az Otthon, a Végző Cél.

Én, a Teremtés kicsi része, úgy nézek Őrá, mint Apára-Anyára. A teremtő Isten hol Apám, hol meg Anyám, és Szigorúnak látszó, Törvényt parancsoló Apám, íme, elbújik kisemberi szívemben, amikor Jószívű Anyámat öleli és azt mondja neki: szeretlek.

Ennek a szerelmeskedésnek virága, gyümölcse vagyok én, a gyerek, később felnőtt, aki egyenesen a teremtő Istennel nekivágtam és járok az Élet erdejében, – ami Nagyerdő nekem, bár lehet, Kicsikert az én teremtő Istenemnek.

Itt, tilos fáí, jó, nekem osztott gyümölcsei között, világrészek, emberi kultúrák szép, bizonytalan, zátonyos, továbblendítő történelmén át, mindig is csak Feléje tartok, az Ok, az Értelem, a Lét Szívdobogása felé. Az utóbbi kitételt kedvelem, mert ha van Szívdobogás, az az, ahogy a Teremtő Isten dobogtatja Szívét bennem, Akit, íme, ez a kicsi szív érez, ért, és vele dobog.

Ilyesmíről dalolnak tehát az alábbi éneknek készülő hangok...

Az Isten mosolyog

Hadd horkantsak lóhorkantással,
Súgjak lágy széllel, dörrenjek
borult éggel, és vigaszul hadd
mosolyogjak, mint a tenger szintje
előttem: hadd verje vissza a lelke
a napfényt, Isten mosolyát.

Csudamód szép az élet, ha nem
zártuk ki magunkat Szent-Belőle.
Benned súg, dübörög ez a szent Élet,
lépj be magadba, szaladj ki magadból,
hajt, hív, kerget a Szentlélek.

Furulyázz, citerázz, hajts karikát,
álmodj nagyokat, dolgozz – ne magadért –,
áldozz, akár tömjénfüst, akár
véráldozat az áldozatod.

Mosolyogj úgy, ahogyan búcsúzóit vérzik
a tengeröblre az alkonyi ég. Mennyi
nyugalom, béke, öröm megnyugvás:
készség élni-halni. Mint a tenger előtted,
hagyd, verje csak vissza a lelke
a napfényt, Isten mosolyát.

Anyánk szerelme

Kicsi fészkebe mennyi idegent engednél
telepedni, kicsi Ország!
Még az ellenség is odatelepedett
lakni tehozzád.

Harcokat vesztettél, de türelmed
minden évszázadot túlélte.
Sírtál a múlt után, élted jelened
s reméltél a jövőért.

Kicsi fészek, hegyek körítette
szent, kicsi Ország!
A gyerek anya-szerelme,
ez a szerelem köt hozzád!

A csend karjában

Alkony barnállik,
este feketül,
a hold fénye a tenger
szintjén hegedül.

Játszi habok táncolnak,
a partra verődnek,
csillagok ülnek az éj ormára
éjjeli őrnek.

A Csend már itt jár,
a lába cipőtlen,
halk suhogás csak a lépte,
az arca időtlen.

A lába előtt heverészek,
ez itt jó homoki part,
az öböl tárt karja
az, ami tart.

Ezüstfény csillan,
illan a ragyogás,
A Csend jár itt: csend!
Halk a csobogás.

Alszunk már:
az éj meg a hold,
a csillagfény bágyadtan
a tengerre hajolt.

A Csend járt itt,
karjába vette az éjt
s elvitt mindent
ami fájt, ami élt.

Az Idő lépcsőin

Tél van, esése leveleknek,
hallgatom, ős-zsoltár a szavuk,
ahogy a hóba leesnek.

A fülem éber. Hallja a hangját
mindegyik levernek, külön,
mindegyét, mondja a Hang, megölöm!

Borzalom ez, élet s halál – ki aki győz?
Én, mondja a Hang, aki mögötted jár,
aki előtted s megelőz.

A titok mint köd becsavar. Isten?
S felel a Hang: ködön s napfényben,
minden, ami él, él ebben az Énben!

Két térden lehullott téli levelek közt
fonnyadok-élek. Időm elér az Időtlenhez?
S felel a Hang: ember, az időhöz

az időtlen lelépett: testté lett az Ige!
Örülj, élj, halj, feltámadsz te is ide:
az idő lépcsőin elérsz az Örökhöz!

Faragatlan ének a magyarokról

Lettem volna nyíló virág a szívetekben,
de mindig idegenben
csak kóró voltam s hidegedtem – melegedtem
idegenné merevült szívetekben.

Hajh, erről száz énekkel regélhetne ezer regős,
Aki magyar mind dalban terhes, rímekben viselő.
Mind ami lettünk: líra, valóság, vágy, álom keveréke, –
széthull kéve, szivárvány szallaga tartja csak össze.

Ezer év előttünk a szempilláját szégyennel lesüti.
A múlt nem adta, a jelen tagadta, a jövő ígéreti,
hogy a Történet szintjén nem mindig győz az a Baj,
friss ágat hajt jajunkból a remény új zöldje, a friss gally.

Éj ez és holtképű, sivár és fekete, bús magyarok!
De hajnalrakelő, viharban edzett a jövőtök, hős utasok!
Alkonyodón, hajnalodón, imában, lázadva, kidanolván
a sóhajvásunk, az erőnk: „voltunk, vagyunk, leszünk” mondja.

Lennénk, mindvalahány nyíló virág a szíveinkben,
de mindig idegenben
lettünk árvák egymás terhére, mégis szeretetben.
Részvétben, könnyben, magyaros reményben.

Hazámhoz

Nem vagyok több s kevesebb sem,
örök magyarok,
szertefutottam a világban
és mindig veletek vagyok.

Szerelmes kis csöppjeim,
örök lázadók,
okosak és nekibúsultak,
örökös bajvívók!

Nem gyógyultam a nagyvilágban
belőletek ki egy percre sem,
csodálatos, ha érthetetlen is
ez a szerelem.

Hazám és népe, mind – mind,
a szívem megszakad,
hogyan nem láthatom a szomorú,
a boldog arcokat.

Honvágó! Legyőzhetetlen, ősi
Isten és Emberszerelem,
élj, élj, remélj, légy boldog
te szenvedő, jó Nemzetem!

Ének Szintézisért

(Karol Wojtyłának,
a költőnek,
Róma Püspökének,
Az Anyaszentegyház Pápájának,
aki szolgálatának szeretetével
vezet mindnyájunkat Ahhoz,
aki nem tudott kizárni egyetlen embert sem
keresztretvert karjának erős öleléséből.)

Szintézist kiáltunk
s mindegyre jobban szétesünk,
ember ember ellen,
vinnyogva esküszünk.

A tízéves a húszévest neveti,
a húszéves a harmincéveset,
a negyvenéves az ötvenest
s mind azt, aki kivénhedett.

A lány a fiút, a fiú a lányt,
a nő a férfit, a férfi a nőt,
van aki a múlton zokog,
van aki megfojtja a csecsemő-jövőt.

Egység lehetősége, analízis felettese
Örök Szintézis,
rázz össze minket, ébressz egybe minket,
kötözgesd össze tört cserepeink,

hogyan Egy Korsó legyünk,
Egyetlen Ház, Ép Pohár,
Te vagy, aki mindent egybe fog
és boldogan magába zár.

Az én megtalálása

*Bieleck Józsinak, rendtársnak és jóbarátnak, a
szerény, szelíd, szorgalmas szerkesztőnek, aki A Szív
fáradhatatlan kiadója volt, a testvérnek, aki egy
fejbőlintással jelezne, hogy elfogadja ezt a verset...*

Igen, aki anyám méh-vizében úsztam, én
s folyókban, tengerekben, óceánpart lakosa én,
aki keresztvízben fürödtem, Jézus eljegyzettje, én,
ülök s fürdök a saját hamumban, életem porában, én.

Mert rövid az út és mégis hosszú ha gyalogláb lépünk,
pillanat a messzeségből, de nagy idő, ha minden pillanatát éljük
és majdnem végtelen a magánya, bár közben boldogság is csillanik,
aki kereszten él, reméli, hogy leveszik róla és eltemetik.

Aki meghalt, föltámad és jobb hazába lép,
ahol önmaga is jobb, és jobb az odaköltözött nép,
ott nincs már könny, Isten kendője mindent eltörölt,
örömet, bút, időt, s mindazt, ami az időből kinőtt.

Ó, Otthon, vágyott, keresett, segítsetek haza, beérkezők,
intsetek biztatást felénk, kik ott éltek magatok fölött,
időből szabadultak, testből lélekbe költözöttek, ti, örökök,
jó tudni, hogy lenyúltok hozzánk jósággal, bajunk között.

Igen, vizeken át értem szárazföldre, homokba, én,
a sivatagba, magányba, árvaságba buktam, én,
de eljegyeztem magam az Isten Kedvével, én,
s a magam hamujában – Akaratában – elnyugszom, én.

A szeretet szava

Néha olyan, mint a kés, ami szívedbe hasít,
Lassan gyógyul a seb, fájdalma szinte elbírhatatlan.
Néha olyan, mint egy ölelés, amelyre húsz éve vártál.
Nem a szemed, a szíved könnyezik, tele hálával, örömmel.

A szeretet szava néha az Isten érintése életeden.
Mindig érinti szeretete életedet, de végre most észrevetted.
Tartod, lélegzed, éled érintését, és valahol a lelked
közepén titokzatos, isteni fény mosolyog.

Máskor a reggelen, esten, barátaidon érint,
és szól hozzád ünnepélyesen, hétköznapián,
de mindig igazan. Bárhogyan jön, bárhonnan érint
a szeretet szava – Isten érintése –, mindig igaz.

A fészek felé

Szivárványszín, gazdag élményét
már átrepülte szálló életed,
öreg, fehér galamb,
készülj repülni arra már,
hol rakják már fészket!

Fészek-meleg, kedélyes otthonod,
– vándor galamb, – nem volt itt soha,
de úgye mégis szárnyaid alatt
ott szállt az élet
és nem volt hozzád mostoha?

Mindez már múlt. A sok színek,
élmények sok-sok tolla elveszett,
ne sajnáld, hogy decemberébe ért
forró-nyári és színes-őszi
életed.

Minden ami megkötne tűnjön el
mint túl sok toll és lehúzó ruha,
ki meztelenül hó-fehér az majdhogy testtelen
könnyen él és könnyen száll tova.

Száll a lélek kitárt szárnyain
s ez nem meleg, az nem hideg,
csak tiszta-hófehér,
egy ugrás – már holnap talán, –
a napnak száll, az Égig is elér.

A kéken túl, a tiszta fénybe
merül megtisztult fehér szárnyain
és elpihen – amit kezében tart az Alkotó.
kis fészek-otthonán,
mely ott pihen az Isten ujjain.

A magam őrségén

Zárt, kicsi, szűk kis önzésem közepébe
úgy értél, hogy Kereszteddél ketté szeltesd
a szívemet, kinyitottad rabságomat,
s velem valahogy helyet cseréltél.
Elfogadtál, mert odadobtam magamat
a te végtelen, tárt, nagy, szent,
láthatatlan lábaid elé;
s Te mosolyogtál – Cseréljünk! – mondtad,
s magadat tetted magam helyett az életem
oltára közé.

Kettőnk közé, és ez a harc soha se szűnt,
s mindig dúlt, de mindig Teérted,
azért éltem, hogy vesztesed legyek,
s győzelmedet bennem elérjed.

Ki akar csak az lenni, ami, mert
született, szeme, gyatra értelme,
érzékei, mint füstös mécses, benne
világítanak?

Ki az, aki nem akar nagyobb fényt,
értést, látást, tapasztalatot,
ablakot magára, világra, amit csak
Isten teremthet és adakozhat?

Nappalaim, estéim, óráim, perceim,
éveim Feléd áradnak, micsoda pici patak!
S Te mosolyogsz. Kitárod Végtelen Léted
tengerét,
hogyan apró ereim odataláljanak.

Áldott lét! Boldog születés! Kezdet,
növekedés, harc, fájdalom, keresés,
hazatalálás, Örök Öröm!
Add, hogy csak Te élj már, s add, hogy
magam csak mint szőnyeget lábad
érintése alatt, így tudjam, valljam,
s legyek teljes abban,
hogyan Örök Lépted
életem szőnyegében őrzöm!

Ének az ima lelkéről

Szállj föl Imádság nyugvó fészkekből
ragyog a hajnal, bontsd szét szárnyaidat!
Gyűjtsd a szemedbe a hajnal isteni fényét,
gyűjtsd a szívedbe az élet apró neszeit!

Itt idd föl a harmat csillámló gyémánt-vizeit,
ott meg a könnyek szívbemarázó, nehézsúlyú igazát.
Szállj hegytől le a porig, a pataktól a tenger hullámaig,
sokívú sугását-zúgását vidd a magasba keverve

madárdallal, füvek áhítatával, emberi hálával.
Gyűjts gazdagon tágranyitott tenyeredbe
hálát, kérést, hálaadást. Ereszkedj le
a sötétbe, a bűn, a gonoszság tájaira

s röppenj föl, – a lehajtott fej bánata útján –
a remény, a hit diadalívein, föl az Égig.
Ess el Istened lába előtt, boldog-alázatú gyermek, –
Imádság, csókolja ajkad Istened kezeit, imádva.

Minden arra született, hogy hazatérjen.
A föld, az ég, a kő, a fű, fa, virág, állat, ember.
Mind a maga módján, hogy hazatérjen! Az út
ami hazavezet, az élet útja, az útközben

szüntelenül zsongó imádság. A remény, a hit,
bűnbánat, szeretet, hála imája. Kelj föl
fészkekből s kezd a dalod, Imádság! Vezess minket,
gyermekeid, bűnösöket, fáradozókat föl az Égig!

Csipogni volna kedvem

Csipogni volna kedvem, mint madarak csipognak
kora reggel, ha az Isten szétnyitja fekete függönyét és
napját újtára küldi, – lennék a fűszálon harmat, mely
ragyogón veti vissza – imádság – a nap fényét az Urnak,
lennék, s immár vagyok is ember, aki fölkel és nekidől
a nap terhének, – az én imám; öregszem, Uram, ne adj
túl nehéz terhet ma a nyakamba, s íme a Jóisten, mintha
hallgatna rám, átvészelem valahogyan a napot, teszem,
amit kell és mire eljön az este, úgy csuklom az Én Istenem
karjába, mint Michelangelo Pietájának Krisztusa, Anyja
ölébe. Kibírtam e napot, mondom, és tudom, hogy
az Ég csillagai, a föld örökös zúgó-zengése a testvérem.
Élek, mondom, takarómat magam köré kerítve s „élek”
mondom, kora reggel, ha szólít a templom harangja, és
ha kilépek, a pázsiton a harmat megérinti a cipőmet.

A harmat azt mondja, „na, cihelődj, virgonc lábbal
futkoss az Urad útján.” Így a harmat, míg én a templom felé
igyekvő lábakkal bicegek. De a madarak körülem csipognak,
hát szaporázom a léptem és lépkedek az Oltár felé, szinte:
csipogva. Kezemben a kehely s majd benne az élet harmata,
a kenyér-bor Isten. A harangszó is bátran hirdeti ezt.

Föjlajánlás

A tudós tudományát ajánlja neked,
az anya gyermekeit, a férj a munkát
a családért – mindenki azt, ami kedves,
a lényegét, élete súlyát, a vezető elvet,
az igazságot, úgy, ahogy éli. Mit
ajánljak én Teneked? Lábad elé fektetem
az életemet! Lépj rá, emeld föl, mosolyogd
meg, csóváld a fejed, szeresd, vonj
vállat, de fogadj el! Amit adhatok,
ennyi csupán, ez vagyok én, fogadd el
az életemet. A jóját meg a rosszát,
közönyét, melegét, hidegét, kedvét,
vágyát, a szomorúságát, a kacaját meg
a könnyét, örömet meg a gondját.
Örömöm, gondom, kacajom, könnyem,
vigaszom, igazam, bizodalmam, Isten!
Ajánlja magát Teneked gyermekségében
a gyermek, erejében az erős, hitében
a hívő, – mindent úgy adjon-ajánljon
neked a néped, ahogyan ajándékok-magja
(kegyelmed) benne fogamzott, nőtt, érett,
termett. Íme én az életemet, e rövidke,
hosszú kalandot, kegyednek vékonyka
ezüst fonalát, a milliószor milliónyi
rezgést tefeléd, ezt az örökös emberi
sóhajt színed előtt, ezt a felhajtást,
örömet benned, a nyűgös, kelletlen
szó fogadást, meg a sok-sok „igent”,
én ezt teszem lábad elé. Lépj rá,
vagy emeld Szívedhez!

Prózában

Szigorú fogadásokat teszek magamban, hogy verset nem! – csak ha már írni hajt a kényszer, – prózában zengjek barokkos hangsúllyal, vagy gótikus méltósággal, mint imára összetett két tenyér.

Vagy gügyögjek, mint a kisgyerek: da-da! ba-ba! összetépem a dadogást, a szélnek eresztve: hadd szálljon, mint gyerekkorunk könnyű papírsárkánya, keletnek, nyugatnak, északnak, délnek – vagy essen a földre, vagy: szálljon az égnek.

Nem voltam soha szolgája szavaknak. A gondolat égetett, lobbantott belső lángra. Az élet ritmusa kezdett lüktetni a szívemben, a homlokomon, s mindezután, ha könnyen írtam is, nehezen lebegtem ég és föld között. Nem voltam papírsárkány; – érző, vérző, életigénylő: ember voltam.

A szó

A szó szent. Olyan, mint a Szent Háromság. Az Atya szüli az Igét, az Ige Testté lesz, közöttünk lakozik, és a Lélek: az Atya és Fiú szeretete viseli gondját.

Így szent a szó, minden szó, ha ér valamit, az Isten szava is, emberek ajkán. (Vannak más szavak is, a rossz, a gonosz, a bűn, a sátán ül a szavakban az élet megtagadott, nyomorult szemétdombján.) A szó szent, majd mindig, ha egész, jó, az: Isten Igéje. Így tudja a keresztény, a hindu, a kínai. Az emberi szó az Isten Izenete, az ember magáratálalt magasamélysége.

Veletek, édes testvérek

Hadd énekelek hozzátok, veletek, édes testvérek,
akiktől elválasztanak ezer és ezer mérföldek,
ezer és ezer évek, mégis a tér, idő szűnjön!
Aki egy szív, egy lélek egymásba költözzön!

Hadd énekelem veletek a hit és a tapasztalat dalát,
hadd cseréljük egymással ki életünk vándorútját,
hadd érjünk kéz a kézben, szív a szívben, a Központ felé, –
boruljon énekünk az Élet Éltetője, az Isten lába elé!

Hallgatni az élet hangját

Milyen öröm, Istenem, szüntelenül hallani az Élet hangját!
S imádkozni, együtt az Élettel, ezt a sohasem-ugyanaz litániát!

Hol gyerekgyűgyögést hallani, hol keresztelni a Lelkessel,
hol meg együtt sírni a szenvedőkkel, Keresztrevertekkel.

Temetni az elfáradt testeket, akiknek ruha-teste ittmaradt
s lényege mint kilőtt nyíl, Szívedbe talált utat.

Hallgatni a tücsökzenét, a vihar dalát, a csendet
s tudni, érezni, élni, hogy Teremtésed szereted!

Szemed előtt

Szemed előtt lehettem az időtlen időben, de az én szemem elé
apróságom napjaiban kerülték
Karácsony előtt születtem, Te karácsonykor, – én bölcsőmben,
te jászolodban feküdtél.

Így kezdődött az én részem. A csillogó fény – díszek alá tettek
mint a többi ajándékot, a szüleim,
a karácsonyfa alól néztem a világra, így rendeződtek Tefeléd
az én kicsi földi ügyeim.

Ültem veled az iskolapadban, te, mesterek mestere, Tanító!
Imakönyvem (a latin misszálé) oktatott engem.
Még a történelem órákon is, (a matematikában csak sejtettelek)
a magyar irodalomban voltál legjobban jelen.

S milyen utakra vittél! Hogy repítettél! Tágultak körülöttem
a szerte húzó, a mélybe vonó körök
s mire lélegzethez jutottam a Föld egy pontján
most is Gondjaid között járok, élek, ülök.

Most is a karácsonyfa alól nézek apró szemekkel
csillogó-szemű Isten-Fia Tefeléd,
s bár megjártam veled rövid utamat, a Golgotait is, –
hódolatul kis gyerekszemeim fényét tárom eléd.

Magamat immár eleresztem

Én, magamat, immár eleresztem. Kapaszkodtam magamba eszeveszetten,
tíz körömmel kapartam egybe magamat, hágtam a hegyekben,
ha elestem, fölkeltem, ott hordtam a magam gondját a szívemben.
Ott hordtam a magam gondját a szememben, a gyomromban, a tenyeremben.

De, én, magamat, immár eleresztem. Mindegy hol járok: tarka színekben,
eseményben, unalomban, elfogadottan, kegyvesztésben. Napfényben, szélben,
esőben, hajnalban, fényben. A tegnap vizébe mártom a lábam, vagy a jelenébe.
Mindegy, hogy a jövő hajol vagy nem felém – én magamat eleresztem.

Madár leszek, mely kukacon él, – élnie kell! Madár, aki a magas hívására felel.
Madár, akinek fészke, otthona van: a Minden-Egyben
kicsi otthona, a nagy-nagy, az egész Végtelenben.
Én, magamat, immár eleresztem. Élek abban, aki tartja jelenem, az Örökben.

Éjvallató

A tett malomkerekei megálltak, – késő este van.
A tett búzája liszté örlődve, zsákokban piheg nyugalmasan.
Majd lesz kenyérdagasztó, kenyérsütő, és mennyi, aki egye!
Forog az élet malomkereke egész nap, – este itt a csendje.

A víz hullámai elalszanak alant.
Már csak a csillagfény úszik meztelenül a víz tükrén, hanyatt.
Szívedben megduzzad a vérverés,
Fürdet az élet, a halál, az emlékezés.

Szíved csak halkan mormolja s adja ajkadnak a szavakat.
Elpazaroltuk életünket? Jól költöttük perceit? Mi marad?
Mi marad belőlünk? Keltünk, szaladtunk, megállunk. Éj,
titkaid között árnyaink fénylenek. Beszélj hozzánk, beszélj.

Máglyán

*Mócsi Imrének, aki kozmológiára tanított,
de azóta már az Égi Kozmosz lakosa.*

A Máglya ég. A szeretet Máglyája. Áll a Máglyán a Kereszt Fája.
A Kereszt Fája kérdez, te mit áldoztál? Lábam elé mit hoztál?

Vérző lábad elé dobtam a hazámat.
Érted kiléptem belőle, hogy menjek utánad.

Kína és a hazám között fölrobbantottam a hidat,
hogy ne lássam a múltat, de lássam a jelenben Magadat!

Kivetettél Kínámból, Kanadában újra születtem,
magyarok, idegenek között a Te levegődből éltem.

Amerikába dobtál, itt élek immár harminc éve!
Ó, életem öröme, gazdagodása, harca, számkivetése!

A Máglya ég. A szeretet Máglyája, Ott élek én, hamvadok én,
a Keresztfa porlasztó szent Máglya-tüzén.

Régi emlék idézése

Elaludtam egyszer egy kertben régesrégen.
Novellát is írtam róla, úgy emlékszem.
Amikor ébredtem, a fenyőlevelek között,
a napfény szemembe tükrözött.

Kezem markolta a fűvenyt, a jó termő földet,
félíg alva, félíg ébren megtapasztaltam az Istent.
Isten anyagát, amiből minket fölkelt,
és napfényében az Életet, amit rám lehelt.

Déli harangszókor

Főnt repülő mímelt szárnyal, lent madársereg, madárdal.
Melyiketek Gábor, az arkangyal?
Kondul a harang, dél van, Máriát idézve. A harangzúgással összeölelkezik
az ég mély kékje.
Melyiketek, kérdem a fehér galambokat, aki meghirdette,
a Gábor Arkangyal nevű, aki Isten Fiát a Szűz méhébe letette?

Hazafelé

Tüll Alajosnak, egykori magyartanáromnak

Körülvesznek életélményem falai,
színes írásban, mozogva kavarnak.
Egy-egy pillanatra, íme, elnyugodtak,
mint mély tengerek alvó halai.

Mikor indulok, életem Mestere?
Napfényedet küldöd utazni elém?
Vagy a sápadt hold ezüst szeke­rén
húz haza akaratom erős keze?

Készülődöm, íme, látod, a világod
átölelték zsongó életfalaim.
Készülök lassacskán, hogy éjeim
és nappalaim elérjék örök ablakod.

Kopogásomra nyílj föl, titokzatos!
Fogadd be utasod, aki elhozza neked
mindazt, amit élt. Fogadja kezéd,
amit gyermeked neked hazához.

Ének a vándormadarakról

Hol jár tavaszod? elült madár
szívedben az a nyár, mely égett, égetett.
Már ősz után a tél hűvösét
kószolgatja elfáradott szíved.

Mindig évszakok között visz az út,
akár vánszorog, repül, vagy csak halad.
Ég és föld közti utasok vagyunk, emberek,
költözni készülő és vándor madarak.

Az Isteni Mosolyról

Ki hiszi, hogy mosolyog Ő, a Teremtés Szent Felsége?
Ki ne látná, hogy napfényén át rádmosolyog,
és ha az égdörgésben rádmorog,
úgy vigyázz magadra, mit csinálsz, pajtás!

Minden széllengés sóhajtás
Őfelőle, minden szó, ami igaz, hitvallás
Róla, minden út az Ő útja, ha beéred,
vagy utolér, vándor pajtás.

Az Isten nem Ostor, nem Büntetés. Az Isten
mindenütt éltető, hallható, nyílt-titkos
szívverés. Az Isten: Anyaméh, Apakar.
Az Isten benned mosolyogni akar.

Emlékezés vizisízésre

Úgy írok én most, mint egykor, amikor vizisíztem.
Titkos erő húz előre (a motorcsónak? az Isten?)
s te kapaszkodsz az erő kötelékébe. Ettől kezdve
már játék az egyensúly, az ide-oda siklás,
csapkod a sós víz (keresztvíz?), izgalmad
elcsitul a habok, a kék ég, a húzó erő
és játékos magad együttesében.

Csak, amikor fáradtan este ágyadra dőltél,
lepett meg a kérdés: milyen erők vezettek?
Áldod a vizet, a motorcsónakot, a vizisíket,
s már fáradt félálomban, áldod az Istent.
Úgy írok én most, mint egykor, amikor vizisíztem.
Örülök most már, ha járni tudok afelé, ami húz,
két lábon előre. Húz, tol, igyekszik velem az Isten.

Piros este

Szembehajtani autóval, szembe az alkonyi fénynek!
Kétoldalt a szürke út partján a zöld fenyők szinte égnek
a háttér izzó pirosában. Az égnek
hozzánk szóló búcsúdala ez:

vakítja szemedet, a szikrázó piros fénybe meredsz,
és minden idegszálad vigyáz: tartani jól a volánt!
Egy mozdulat veszedelmet hozhat,
talán halált,

ha szembejövő autók – a sötétbe szaladók –
közelébe sűrűlődsz,
de feszült ideggel így szólsz:
megéri! Gyerünk a piros fénybe!

Már nem is a szemedre festett az este képe,
már a szívedben bíbor szobor, odavésve
él ott ez az este,
s ha egyszer hazaérsz, még Istennek is lesz

merszed beszélni-mesélni,
az eltörölhetetlen képről, szoborról,
Akivel itt így találkozol
s aztán csupa változatban, örökre.

A Mély és a Magas között

Héjjá Gyulusnak, a keresztény misztika szakértőjének

Én már csak a Szent Tóban
békák és nádasok közt megülök,
mint valami ősi Buddha, gondolataimba merülök
és nézem az eget sóvár szemekkel,

kérdem a felhőket,
mikor is visznek el
oda túlra, ahol Erős Hazám él.

A békák brekegnek, a nádak inganak,
az emberek a partról intenek,
visszaintek – erős, vonzó szemek

mágnese von a magasba, mélybe.
Lebukjak a Szent tó mélyébe?
Fölszálljak e Tekintet lépcsőjén az égbe?
Szent Mélyek, Szent Magasok, segítsetek!

A Fény dala

Apám emlékének, s Anyáménak

A Fényed dalát ha énekelni tudnám!
A Fényt Apám, Anyám szemében, nemzésem
örömét,

vagy a hajnal derengését, a dél fényét,
az alkonyat bágyadozását, az este
csillagfény-tüzét,

vagy: ahogy egymásba fonódnak
akik szeretik egymást és mindent tudnak:
életüket átadják valami titkos örök-tudatnak,

vagy: ahogy Lelked megérint és itt lakik velünk,
küldi Jézusunkat, aki kenyerünk-borunk:
gazdag eledelünk,

vagy: Istenséged örök háromságát, az Atyát,
aki minden pillanatban újjáteremt minket,
Fiát, aki Hozzá emel, és társunkat: a Szentlelket!

A napfény csókja

*Pitzek Lucinak és nővérének, akik a kanadai
Courtland magyar templomát dekorálták.*

A még félálmos, sápadt hajnal arcára írom énekemet,
a szürkülő homály-fátylakra,
a mélylilákra, lassú vörösökre feszítem a szívemet,

új nap annyi kínja, öröme, színe, hangja, tette:
üdvözöllek, – keveredj velem,
mint a tenger hulláma a hajnal fényével, –

a tegnap elmúlt, a holnap majd jön,
ami van, az a: Jelen.

Már ébred a nappal, a sápadt hajnalt fölkelte
a napfény csókja,
a napfény diadalmasan szétáradt. Izzik
aranyszínű, forró kohója.

Belehallgattam a hangszerelésbe

Böszörményi-Nagy Bélának, a Bartók-tanítványnak, a zongoratanárnak

Tiszta zenében úsztam egész nap, hallottam a tenger hullám
partra verődő zenéjét.
Emberi hangokat is: bár a szívek vad indulatban égtek,
a szemek könnyeztek, a hangok énekelték az élet énekeit.

Ki tudja fölfogni szívvel az Élet áradatát?
Ki tudja kihallani mindazt, amit az Énekes Élet énekel?
A halálhörgés is ének, a születés első sírása is dal.

Csak egy Szív van, aki mindazt, ami van, hordozza.
Csak egy Fül, aki a Mindenség zenéjét teljesen hallja.
Csak az Isten tudja, hordja, hallja az Élet zenéjét.

Ma: tiszta zenében úsztam egész nap, – kihallgattam
a Zenélő Élet egy-két ütemét,
A szívek, a lelkek, a testek, a tárgyak kórusát,
a Mindenség Szimfónikus együttesének hangszerelését.

Hazataláltam oda, ahol még nem voltam

Ledobom az istrángot, ló voltam, befogott.
Eljött a szabadító este: hámból kifogott.

Most már a szöcskéekkel ugrálok mezétláb a fűben,
fürdöm az esti harmatban, tisztulva-bűntelen.
Ha kedvem tartja, fölugrok a csillagos égbe,
és hallgatom, hogy cseng-bong az ég titkos csevegése.

Vagy itt maradok a földön, a pázsitra dőlve hanyatt
s szólok: sose láttalak: Ég-föld mutasd be magad.

Vagy elalszom, s a föld karja – Isten karja – ringat.
Fölsírok néha félébren, de alszom újra, csitítgat

a Föld Karja, vagy az Isten karja; – álmomban
hazataláltam. Oda, ahol még nem voltam.

Napi estiimám

Édes Istenem,
altass el engem,
ringass el engem
Szíved bölcsőjében.

Csitítgass engem,
nyugtass meg engem,
Erőm, veszedelmek ellen
a Te vérző, érző szívedben.

Ott lakom én, ott lélekzem én,
tevékenykedvén,
ott rejtőzöm én,
a Te Szíved ütemén.

Ceruzarajz és akvarell

Kezembe veszem ceruzámat és fölemelem, miért? Azért,
hogy rajzokat rajzoljak, úgy, ahogy látom, e skiccekért.

Már csak Teneked rajzolok, soha kihagyva senkit, aki a Tied,
íme, így áll fehér papírlapja és ceruzája között kis embered.

Bármit is rajzolok, mindig úgy sikerül, hogy központja Te vagy,
bár billió ember vesz körül, Te vagy egyedül: a Nagy.

Tán ceruzarajzról át kellene térnem kedvencemre, az akvarellre.
De ott is piros-zöld keverékben a Te arcod lépne az előtérbe.

Keverem, keverem színeimet és kenem fehér lepedőkre:
hol az ég fényére, hol a tenger tükrére, hol a Te szíved mélységébe.

Lecke az úszásról

Én csak másoltam. Életem énekeit a szél énekelte:
milyen melódiák! Harcok! Viharok! Elnyugvások! A szél éneke!

Én csak másoltam, százéves fenyők alatt az Öröklét képét rajzoltam,
ültem a fa körül a nap fényében, a fa alatt az árnyékban.

Legközelebbi testvérem a tenger volt, hogy dübörgött!
Ha hörgött, elalélt, és Isten lába előtt áldást szöszögött.

Boldog én, aki minderre fölfigyeltem,
úsztam jól-rosszul az Örök Mederben:

patakokban, folyókban, folyamokban; íme, itt a Tenger:
úszom kopoltyúval, tüdővel vízben, levegőben

együtt a megnyílt titokkal, az Örök Szerellemmel,
járok, vergődök, repülök az Örök Istennel.

Hol Fra Angelico mosolyog

Az életed szinte barokk volt: rímekkel cicomáztad,
utazással színesítetted s töltötted hetyke tudással.

De mélyben alant a barátod Fra Angelico lett,
bár festeni nem tudtál úgy lelket, ragyogón:
Mária, szűzek, hitvallók, vértanúk arcán
s barátaid – bár szeretted volna – nem voltak
az angyalok úgy közeledben, mint az ő szíve mélyén,

Azért egyszerű szépségek kísérték utadat. Az Isteni
vibrált a fák zöld lombján – mennyi reménység!

És a hited báránnyfelhői mindig ott jártak az égen.
Az Isten – a napfényben, borúban, kereszten,
a föltámadás hajnalpírján – hétköznapiakon is –
a Szeretet áradó árama volt feléd s te boldog,
bár rest, mégis itt-ott felfogva, ölelted.

Semmi sem hiányzik hát, a barokk szőnyeg kész
kiterülni az Úr lába elé, hogy járjon rajta

úgy mostan, a még hátralevő időben, ami nekem
kiíratott, s majdan az időm végén hadd vigyem
át föltekerve a lelkem szárnyaira, s hadd
terítsem elé ott, ahol szent trón-oltára körül
állnak-ülnek a szentek, és Fra Angelico mosolyog.

Levél Tolna-Tamásiba

Könnýű Lászlónak, falubelimnek

Fuss el, írásom, váglass, mint a csikó,
fölemelt fejjel, lobogó sörénnyel,
gyors lábdobogással. Dobogó lábad
a dunántúli tájon, villog a szemed
a bárányfelhős, mélyen kék egek alatt!

Hányrétű a kék ég? – Faggatja lelkemben
a mélyenkék ibolya. Ha tudnám, megsúgnám
neki ott, ahol az olvadt hó peremén kinyitotta
szemérmes-szerény szép lila szemét.

S lelkem már ott jár a fenyők zöld
titokzatos suttogása között. Az Isten!
Az Élet! A Mozgás! A Titok! – súgják,
s én hallgatom a daluk nap mint éjjel.

És íme, már fehér szárnyon zarándokol a lelkem, –
a testem idemaradt, barna földbe temették, –
s szállók, mint fehér galambok a templom tornya körül,
a ház közelében, ahol a világra születtem.
Ahonnan két lábam tovavitt és ahova a szárnyam visszahozott.

Reggel és este között

Kel a nap távol, közel madarak dala szól,
Robbanva indul autóm, s aztán lázasan zakatol.

Az utakon – vízen vizipókok vonala lenne – autók,
ásítás az autókban, düh, unalom, mosolyok.

Ki erre, ki arra, mindenki megy valamerre,
Senki sem ér – bárha igyekszik – oda egyszerre.

Ki születik játszik, házasodik vagy éppen öregszik,
itt ezt most életre hozzák, azt meg temetőbe viszik.

Mire este jön, a nap távoli máglya fényét festi az égre,
a föld lángot vet, s mintha hamuszürkére elégne.

Lábnyomok

Nappal a földet az Isten vezette,
nappal a földet a Gonosz kísértette.
A fáradhatatlan Isten sohse fárad,
ki vet ágyat nyugodni a nyugtalan Sátánnak?

Bőrömbbe vándorutamon apró tüskéket szedek,
nem az alkony esteledik, én esteledék.
Messze még, ahova érnem kell, a hegy foka,
vagy alföldön is terül el Golgota?

Forog a föld, reggele van, dele, napestje,
születik az ember, és halála együtt születik vele,
Bodros fehér felhőkön átüt a rózsaszín,
íme jön a nyár: olyan, mint a kankalin.

Az élet olyan, mint a gólyahír, apánk, anyánk,
olyan, mint történelmében bukdácsoló hazánk.
Az élet olyan, mint a magvető, Isten, a magok ura,
csillagok, világok, népek az ő lábnyoma.

Búcsúzó ének a föld vándorának

Homília a 95 éves Lillian Kiss temetésén

Ünnepeljétek velem a halált, Isten hírnökét, testvéreim,
az Isten angyalát, aki kegyes; két hófehér szárnya tárva
ereszkedik szívünkre. Halkan suttog, mint Gábiel,
aki Krisztus születését hirdette, az örömhírt, vagy
ahogy maga Krisztus Urunk súgta: én vagyok az Út,
az Igazság, az Élet. Gyertek, testvéreim, ünnepeljük
a Halált, mely eljön értünk, a Szabadító! Íme, földi
béklyóinkat feloldja, szívünk vérét kiönti a Golgotai
Jézus keresztoltárára, és már emel is, oda, ahova Ő
előrement és vár miránk. A mi Testvérünk, a mi Megváltónk,
az Istenfia, aki előbbrement, hogy helyet készítsen nekünk!
Ki tud ellenállni, ha a hívás hozzáérkezett? Hitünk érinti,
reményünk belékapaszkodik, és kis gyertyafény-szeretetünk
fénye az Ő örökszerelmű máglyájába ég – Őhöz megyünk,
aki teremtett, aki velünk jár, aki bennünk lakott.
Hazakészülő testvéreink, készüljünk Haza, ahova Urunk
előrement és vár ránk. Milyen öröm tudni, hogy amikor
a sírba térünk, fölszállunk hozzá, oda, ahol ő lakik.
Ő a nyugalom, a béke, a beteljesedés, az Örök Otthon.

Jelek között

*Szendrői Kálmánnak, hogy zongoráján
komponáljon melódiákat ilyesféle szövegre*

Jelek között élünk. Ők írják, festik,
jelzik, magyarázzák, hogy gyors-lassú
léptünk merrefelé vezet. Elhullott fogaink,
barátaink, akik a sírba gubóznak, az ősz
meg a tél mily másként énekli dalát a
szívünkben, mint éveknek előtte!

Vedd csak ezt a telet. Hótakarója már nem
hív szánkázni, sízni – másokat hív
– gyerekek hólabdáznak ablakod alatt.
Te meg fázol, dideregsz, bár nem hideg
odúd, ahol, mint telelő medve,
megbújsz.

Majd jön a tavasz! Hetyke rügyek csúcsos
sapkája halványzölden koccan neki a kék
égnek, és a madarak fészket rakni csipogva,
dalolva sietnek. Gólya kelepel a rónán,
a kéményen már állnak csörtátva az éhes
fiókák. Mindezt messziről nézed már.

Örülsz neki, mint festménynek, ami keretezve
függ a falon. Örülsz, nem panaszolsz,
tudod, hogy szép öregedni. Látni tavaszt,
amit egykor átéltél, pihegni a nyárban,
melyben futva lihegtél, szelíden mosolyogni
az őszben, ahol egykor idegenül járkáltál.

S jönnek, tűnnek jelek újra. Szó suttog,
mintha hívna. Szívdobogás benned, mintha
felelné: készen az útra, ha hívsz!
Báránfelhők mosolyognak melegen
a jéghideg égen. Majd: a báránfelhő hűt
és az ég melege kottáz fagyos szíveden.

Beszélgetésben Nagyanyámmal

Nővéremnek, Györgyinek

Hogy tudnék dudorászni magyar dalt,
régi falusit, én, aki negyvenöt éve
nem láttam a hazámat?

De, ha dudorásznám a dunántúli rónát,
s szólnám Tamásit, Pincehelyt, Ozorát,
helyén lenne, ahogy mondom, a ritmus?

A körte néha „vakotás” volt nálunk,
vajon tudják-e manap, mi is az?
És hogy a nagyharangot ágyúba öntötték?

A kiöntés mentén – van-e még – hullámszik-e
a nád nyáron, és télen köt-e korcsolyát
lábára, mint egykor én, a siheder?

Riszálják-e szép testük az ifjú lányok,
ha hármat harangoznak a toronyban?
Lopakodnak-e a keskeny padokba serényen?

Politizálnak-e a templom előtt az örök
politikus gazdák, nem tudván, hogy politikájuk
mit sem számít?

S én: megvan-e a házunk, ahol születtem?
Ahol nagyanyám haldoklón búcsúzott, és
szólt: légy jó, kicsi gyerek!

Jó voltam-e? Világkerekség, felelj, nagyanyám
faggat, mondd, voltam-e az, aminek lennem kellett?
Nagyanyám, rózsafüzéres kezvedbe kulcsold be az életemet!

Csillagfényben

Rezeg a fűszál, csókolja a szellő,
az alkony átöleli a dombot.
Piros vért ont a nap lenyugvón,
Krisztus vére piroslik a tájon.

Csend a lapályon. Konyhaedény csörög;
harangoznak estebédre.
Kenyeret törnek, tán nem is tudják,
megtöretik nekik Krisztus teste.

Feketére borul, íme, az éj.
Halk motozás, aludni készül az élő.
Lehajtja a fűszál fejét a harmatra,
a sötétre a csillagok fénye kinő.

A Hófehér Isten felé

Akit szerettem, szólj hozzám.
Fond a karod a karomba,
ölelj át, tégy, úgy teszem én is,
hogy egy legyek teveled.

Szerelmem, élet! Karod átfon,
szívemen érzem dobogni szívedet.
S míg tartjuk egymást, élet,
az Isten tartja együtt a szívünket.

Íme a vallomásom: a szerelem
nem más, mint Isten szerelme mibennünk.
A szerelem szomja egymás utáni szomj,
amivel az Istent szomjazva szeretjük.

Két térden vallom ezt az Oltárszekrény előtt.
Misémre öltözöm: lelkemben fehér fehérre ért.
És vérvörös stóla – Jézus véráldozata – köti
s nyitja a hívó szemeket:

csak az életünk zűrzavarán át érzük el
a hófehér és pokolfekete Istent.
Csak az életünk zűrzavarán át érzük el
a hófehér és pokolfekete Istent.

Nem sok dolgom után ...

Nekem már nem sok dolgom marad
hátra itt, eme földön,
legfőljebb rendezni s szemétkébe
szórni sok suta írásom,

és a lelkem kisuvickolni az ünnepre,
amit megtesz a csizmás ember,
ha vasárnap Isten tiszteletére indul.

Ez volt az én emberi dolgom:
Isten tisztelete! Nagyobbak
jobban oktattak, énekeltek róla,

én meg ahogy tudtam, kicsiségem
volt a mérték, ahogy érte tettem:
vele éltem, ünnepeltem, hétköznapioltam.

Valahogyan mindig Ő Szent Felsége volt
bennem az érték, a vágy, az öröm
az ő tenyeréből szóródott le felém,

mint jóízű dió gyerekek markába;
öröm jutott nekem Jézus útján;
ő volt a cséphadaró, aki kiverte kalászbomból
– remélem – neki jó búzaszemét.

Ama nap (Dies Irae)

*Dr. Alszeghy Zoltánnak, a római Gregorián Egyetem
professzorának, a középkori teológia szakértőjének*

Lassan borul
s milyen piros
az alkonyat,

mint a Hegyen
az a véres,
boldog véráldozat.

Halál, érzem a csókokod,
megsebzett
a szívemen,

az órán, Isten,
amikor hívsz,
légy velem.

Segíts átnőni,
ahol vagyok,
az ittiből az ottiba,

eddig csak élő voltam,
halott
még nem voltam soha.

Sóhajts velem
kereszteden
fájón és boldogan,

s vezess oda,
ahol lakol,
a lelkem, ha suhan.

Vezess! S oda,
ahova hívsz,
s ha érkezem:

ugye, ott nincs idő,
tehát együtt
maradsz mindig velem?

Ha csókolni kell

Ha csókolni kell,
arra hajt a vágyam,
nyújtsd elé, s mondd:
csókold, itt a lábam.

Ha mosolyogni kell,
mondd: én vagyok a mosoly,
s én elképedve mondom,
Istennek az illik, hogy komoly!

S Te szaladsz, hogy megfogjalak.
Lassulsz, hogy hozzád érjek.
Nevetsz, átölelsz. Félttem tőled.
Már csak szeretlek. Már nem féllek.

Óda az én Istenemhez

Mert szerelemre teremtetél,
Itt állok előtted, szerelmes.
Mit tehetsz róla, annyi szép után
Te vagy a jó, a szent, szép, kellemes,

nincs íz, mely hasonló volna hozzád,
nincs jobb, ami jobb lenne, gondolat,
nincs élmény – tanú vagyok rá –,
ami elérné azt, ami Te vagy.

Mert szerelemre születtem,
korán eljegyeztelek.
Látod, hiába szöknék másfelé,
látod, csak Téged szeretlek.
(Mindenütt, mindenki a rejteked,
mindenütt, mindenki szeretlek én.
Mindent és mindenkit szeretek. Mert
Te vagy a csillagom szerelmem egén.)

Kicsi dombon

Egy kis mókusz fenn az ágon makkot hámoz,
eddegél.
Fönt az ég van, lent a föld van, közte kis domb
éldegél.

A kis dombon kicsi házak, templom is van,
van karám,
szuszognak a tehenek most gazduramék
udvarán.

A hold pedig belebámul a tájba mit is
tegyen?
Templomtorony kis magasán fényes kereszt:
az Isten.

Kutya ugat, hold ugat, mint régen, vagy
mesében.
Ég-föld között kicsi dombon falut hord fájó
szívem.

A Holnap dolgosai

Íme, az egy nap is hányszor váltja ruháját!
Kényes kisasszony, ha Hétfő a neve, ha Szerda:
hajnalban piperkézi magát, pirosat ken arcára,
és ha húsvét tája lenne, rorátéra templomba tipegne.

Délelőtt dolgos ruhát ölt, söpör, takarít, piacra
megy, vásárol, főzni kezdi az ebédet Urának.
Délután kicsikét elbóbiskol, szép ábrándok,
mesék ringatják el a lelkét, mint gyereket a hinta.

De jön az alkony, nekikészül, ünnepibe ölti
virgonc testét, süt-főz, várja Urát, talál.
Aztán már az éj öltözteti át, át nem tetsző
fekete vásznába. És a csillagok kilesnek, nézik,

ahogyan fáradtan, kimerülten, férje karja körül
gyermekai ölelésében alszik és az élet örömteli
méze megcsillan zárt szeme alatt, szája
szögletén, ahol kicsi mosoly jelzi, hogy

ez a nap, ez a szorgos Bibliai Asszony az Isten
titkos társa. Ők keverik az Időt Értelemmé,
teszik Tapasztalattá, azt, ami csak: van.
Együtt hozzák a világra a Holnapot ők.

Odakünt és idebent

Odakünt az idő mint ijedt ünő nyögdő.
Az idő leheli hidegét, kavarja a havat, játszik.
Szürke az ég, fehér a föld, hópelyhek ezre tornászik
föl-le, le-föl az idő hideg lehében.

Bent – de szerencse – a kandalló fahasábja tűzre
lobbant. Reccsen, rotytan az égő fahasáb, melegét
a szívre lehelve. Szikrák pattognak, fölszállnak,
lehullanak a hamuba, mint csillagtűzek, játszva
a nyári éjben.

Vállamon takaró, kezemben semmi más, csak összefont
ujjak. Imádság. Jéghideg kinti veszély és meleg
fény: közte melegszen. Megérek-e ennyit? – kérdem
a kinti sötétből, a lihegő ég-föld hótánca
közepette. Magamra vonom a takarót és a barátságod
zsarátnokon át kinéz a fák ős lelke, ahogy hamvadva
életáldozatuk tűzét, melegét rám pazarolják.

Esténk fénye

Előtted, örökkön Nyitott Szem, mi már nem énekelünk,
fáradt szívvel csak dűnnyögünk;
örök nyugodalmat adj nekünk.

Szemed fénye az Időtlenből néz az Időbe:
a Te gyermeked az Idő is, gondos szíved szőtte,
így suttogunk: örök fényedet add nekünk örökre.

Közel az este már, a hajnal – ahonnan indultunk – messze,
elmúlt delünk, délutánunk, ránk szakadt az este.
Nyitott, Örök Szemed esténk fénye.

Előtted, Szerető Szemed tekintetében már nem énekelünk,
de fáradt szívvel Neked háladalt dűnnyögünk:
örök nyugodalmat adj nekünk.

Bálványkép

A mélységből kiáltunk szerteszét és összevissza,
a mélység verméből, amit magunk magunknak ástunk,
az Ész, a Tudás lett királyunk
a Te részvéttől vérző, jó Szíved helyett.

Vacogunk, bár gyújtunk tűzhelyet
vágyainkból és csalódásainkból a kósza szélnek,
nem igazi áldozat ez, nem az alázatosak égnek
Uruk szent oltára előtt az áldozatban.

A mélységből kiáltunk szerteszét és összevissza,
reményeinket önzésünk felissza,
Istene nélkül az ember: önmaga Bálványképe.

Az Ég felhős szeme könnyezik

Az Ég félighunyt, felhős szeme könnyezik,
csöp, csöp, megeredt, esőt hullat.
(Mária könnyei is?) a falevelek lelapulnak
és szomjas torokkal iszik a föld.

Az Ég itt-ott villámlik, dörög,
hogy megmutassa, ki erre az Úr?
Övé a villámlás, dörgés és a kék azúr!

Nyílnak a virágok, a pázsit zöldebb,
az esőben Isten szerelme érte a földet,
Szent Érintése alatt minden virul.
És tárult szemekkel ámul a föld.

Rügyek alatt

Most ezt kellene tenni, most azt, amazt,
mindig választás előtt áll az ember,
most: nézni kellene a tavaszt,

a szent rügyek alá állni, figyelni,
ahogy kelyhük kinyílik,
állni, térdepelni kellene, imádkozni,

és nézni, keresni hol bujkál, merre van,
most itt, most ott, eltűnt, újra itt
ez a teremtető erő, az én Uram!

Akvarell

Küldöm Nyíró József lelkének

Színkeverést nézek. A zöldek ezre simul
egymáshoz, keveredik, szül új zöldet.

Vedd példának csak a földet: a fű
ahogy szétterül, mélyzöld színű,

de csak az árnyékban. Ott a napfény alatt
szinte lágy-zöld, ritka smaragd

s ahol a leveleken a napfény lenéz,
remeg a fű, táncol zenéz,

vibrál, ahogy a karmesterek
dirigálnak: a falevelek.

Ülök, nézem, majd irigyen.
Eszmélettel, szívvel, lélekkel

a színkeverést figyelem.
Hogy tud festeni az Isten!

Takaró

Az éjszaka bontja ágyát odafönt, köröskörül, a mélyben.
Felhő vankosok a holdfényben vattásan dudorodnak, tisztafehéren.
Az apró csillagmilliók kidugják fejüket, álmos szemük csillog.
A hold éjjeli lámpás. Idelenn a fáradt testek pihenni, remegni
az ágyba dőlnek. Bűnbánón, büntudattal, bűn tüzére gyúlva.
De mennyi a gondtalan, tiszta lelkek, vagy kisgyerekek álma!
Az ég letakart oltára alatt a mélyben a tavak, folyók és tengerek is
altatják kedvenceiket. A halak nyitott szemmel alusznak, de mozdulatuk
pihenés. És a többiek mind, a Nagy Egy jóbarátai, tudva-tudatlan
az Isten sóhajába takaróznak. Ő sóhajtott ki mindeneket, lélegzete
tart mindent és majd ő lélegzi be egész Teremtését.

Pulzus

Amíg ez a szív dobban és hajnalban felkel, amíg ez a láb lép és
Istene útján járni nem restell, amíg ez a pulzus ver, azt veri: Isten, Isten,
amíg ez az ember él él Isten – Ember szerelemben. Lehet, hogy ez az ember
szótára leszűkül, lehet, hogy ez az ember nem szól már, kiürül,
de míg a szíve dobban, járni Isten útján nem restell, ha elalszik a szó:
„Isten” a szívében, – Istene porjában aludni lehever.

Fényképalbum

Szendrői Károlynak

Neves fényképész voltál, Karcsi bátyám,
hát elhoztam, hadd mutatom neked a kincset,
amit szétszór az időbe a múltó naptár
s amit ér, csak nekem ér még valamit.

Itt ez az album: az első képe; tíz éves
voltam, fényképész segítségével készült
s napfény papíron másoltuk, vele együtt
fürdettem. Ma is olyan, mint 1924-ben volt.

Itt meg anyám képe, négyéves korából. Ez a fénykép
elmúlt száz éves. Emitt meg kínai tíz évem
büszkesége: Wu Pel-fu tábornok temetési sorozata.
Európai lapokban is hozták.

De nézd ezt! Kinyitotta az őr nekem (megvesztegettem)
a kis szentélyt, ahova Chieng Lung, a nagy császár
kínaiul és madzsu betűírással róttá oda az Isten nevét.
(Egy percre tartottam a fényképezőgépet a félhomályban.)

A többi? Pereg, mint az idő. Egy évben egyszer
átlapozom ezt az albumot, száz és száz képe
visszanéz rám a múltból. Egyre fogynak a képek,
ugye, látod? Úgy, ahogy fogy bennünk az izgalom, élet.

Tartanád-e kezéd ügyében egy ideig? én úgyse nyitnám
föl jövő ilyenkor. S ki tudja, nyitom-e akkor?
Új percek jönnek, a szemünk, ugye, mindig fényképez
és ugye szívünk mindig előhívja azt, amit a szemünk lát?

Új ének Máriának

(Szűz Máriának és minden asszonynak,
akikkel életem útján csodálatos örömmel
és tisztelettel találkoztam.)

Én csak motyogtam, de Te
bennem zenéltél,
Istenfia Jézus,
anyáddal a szívemben éltél.

Téged, Jézus, a Teremtő-Isten
a földre úgy szeretett,
hogy tested szerint anyád
Mária, a szűz lehetett.

Hogy szerettem minden asszonyt
Atyádban, Jézus,
mind-mind anyám, húgom; két szó
élt velem: a Mária, a Krisztus.

Hogy énekelnék új zenét,
virágosat és ünnepit,
s íme, a szívem azt zengi,
amit az örök Isten üteme üt:

ünnepelem Máriát, anyám,
húgaim, az asszonyokat,
Isten titkos cinkosait,
akikben életünk fogant.

Kámzsában

Dobd el a rímet, mondja a lelkiismeret és magyarázza:
a rím, a ritmus érzékiség.
Kámzsát öltött fél évszázada a szívem, – védekezem,
rímre, dalra, ritmusra ha kelt, bűnös az Ég!
Halk kuncogás: testvéreim a virágok, fák, halak, madarak,
még a tengeri halak is hűvös arcukkal mosolyognak.
Kinek a kelepcejébe estem, kérdem? Én nem vagyok jó
magamnak. Mit kuncogtok felettem testvéreim? Tán
veletek együtt kedvence lettem az Örök Jónak?

Ének az ünnepről

Tegnapelőtt a rügyek ünnepeltek, ma a virágok.
Holnap, ha szemed fölnyitod, a zöld pázsitot zöldebbnek látod.

Vagy a nap vakít, vagy égzengés rémisztget.
Vagy, – utolért, amit elvesztettél, a Hited.

Vagy tengerparton jársz, a hullámverés dübörög,
a szíved, a halkuló, életért könyörög.

Keresztelőn voltál, unokád lépett a Hit Közösségébe,
vagy Első Áldozáson, a fiad lépett Jézussal szövetségbe.

Esküdött a lányod? Kinek? Reméled a Jónak!
Remegve hintesz áldást rájuk: legyenek boldogak!

Feleségedet temetted? A Férjedet? Ez is: Ünnepe.
Akik megérkeztek, haladnak és elköszönnek.

Életed ciklusait, íme, ünnepként éled.
Adja az Isten: fölismerd, hogy Benne minden: Ünnepi-Élet.

A Hegyibeszéd Gyülekezetéről (Egyház)

Az összesereglett népet mi sereglette feléd?
Híred? Titokzatosságod? Szemed, ami fölnyitotta az időtlen időt?

Álltak körülötted, tolongtak, fönt a dombszerű hegyen.
S te megnyitottad ajkadat. Az Isten szólt ajkadon, az „Úgylegyen”.

Boldogságot hirdettél, hitet, életet, reményt.
Amiért sikolt, kiált, éhezik minden ember, aki valaha élt.

Volt, aki karját egybefonta: „nekem önmagam vagyok elég”.
S ez lenézéssel nézett alázatodra, gőgösen fölcsapta tekintetét.

A másik sápirozott, hogy „jó volna, ha segítenél.
Üres a kamra, kenyér kellene, ha jó állást szerezhetnél.”

A harmadik: „légy vezér, vére nemzetünknek,
íme, üzd el őket, akik a nyakunkon ülnek!”

Ki így, ki úgy. Apostolaid füleltek, hallgatóztak
itt-ott megértették küldetésed útját, hittek a Titoknak

így-úgy – bizonyos főnntartással. Te, a Türelmes, tanítottál,
kelepcébe estél, megkínóztattál, keresztre verve meghaltál.

Így született a Csoda: Misztikus Tested. Híveid sokasága, a restek,
a lelkesek, az alkudozók, a hitvallók, a vértanúk, a szentek.

Hatalmas karodban – aki a mindeneket ringatod – örülnek, remegnek
Mind a Tiédek, akik hisznek, remélnek és Benned szeretnek!

Isteni Élet

Ebben a szörnyű, huszadik század végi tülekedésben
az ember ember úgy lesz, hogy kereszténnyé lesz,

vagyis hisz a minden népre, országra, nemzetre,
csoporra, családra érvényes Igazságban,

s nem veti le kultúrája ruháját, inkább
beleöltözik primitívebb múltjába,

ahol a jövő Igéi írva vannak több mint száz nyelven,
Az Isten hisz az emberekben, – de szabad fiai

kalandozhatnak, ha azt választják, a sikongó Történelemben:
egymás ellen, gyűlöletben, öldöklésben, – ama haragban

ami írva van az elfeketült napban, a gőgben, a bűnben,
az apró-kicsi, nagy-nagyobb Sátánokban.

Az Istent száz és száz néven jelölik, de ő Egy.
Egy az Isten, ez oly egyszerű, mint az egyszeregy,

mindenekben – Ő a teremtő – az Egység,
neki hódol az értelmes-értelmetlen Mindenség.

S aki ember, ha kukorékol magának pici szemétdombján,
s aki ember, ha leborul előtte, képzelgéseit ledobván

lekuporog kicsi árnyékában, s szemét a Fényre veti:
az tudja, hogy az élet, – mert az Ura Isten: isteni!

Pázsiton

Pázsiton állok. Levetem cipőmet (lábam rabszolgatartója),
félrevetem harisnyámat és mezitlábom állok pázsitodon
előtted Isten, kicsinyeidben, nagyjaidban, veled egyesültem.

Semmi nincs amit Te teremtetél, hogy kimaradna.
Amit akaratod szült, azt teremtményeid akaratja akarja.
Csak az ember lázad. A pázsit testvér a lábam alatt.
A felhő testvér a fejem fölött, ugyanúgy a nap,
vagy az éj bársonya, vagy a hajnali pitymalat.

Te, Csodálatos, ott tudsz lenni mindenben, mindenütt.
Érintésed éltet, hamvaszt, kelt, a Te Gyűrűd
a Mindenség örök körforgása s benne minden, meg én
süllyedünk, emelkedünk Szíved szent forgó-gyűrűjén.

Tárogatón

Már csak az artikulátlan madárdal a hangod,
már csak a magas hegyek fenyőerdője az emberi rangod,

már csak a napfény, a csillagok fénye a fényed,
már csak bujkál benned, hálni jár tebeléd a lélek,

már csak katicabogár hét pettyén (hét izenet) a reményed,
már csak a múlt fut utánad, a tarka-színes emlékek,

a jelened: fájdalom, öröm, helytállás, elvénült ének,
hála-szerenád, tárogatón, az Élet Istenének.

Már csak a csend néma zenéje a hangod,
már csak a szélzúgás emelő ereje a te rangod.

Áldoznak az ártatlanok

Áldoznak az ártatlanok, a szemük ragyog.
Tudják-e, hogy a Bárány vérében megfürödtek,
hogy az Áldozat Szentségéből, Jézusból születtek?

Igen, apjuk akaratából, anyjuk elfogadásából,
az „erős” indulatából, az „amor” összefogódzásából,
ahol már Isten volt a harmadik.

Mígnem megszületett Isten – ember gyermeke, te a harmadik
nemcsak a test, de a Lélek indulatából.
A Kereszttség átölelt a Világban és elvont a Világból.

S most: ragyogó szemek! A családi asztaltól Isten asztalához értetek!
Milyen árt fizetett ez az asztal! Jézus függ a kereszten, ő marasztal,
hogy üljete vele, etet, itat, éltet. Szemetekben csillog a Szentlélek!

Ének a borszakértőhöz

„Borban az igazság” mondták egyszer, úgy hallottam.
Borban, igen, toldom hozzá, de a jó borban.

A szőlőtőben, akit Isten földjébe úgy helyezett,
hogy akarata, a föld is, Isten kedve, a venyigének kedvezett.

Innen már jön az, aki érti a szőlőt,
nyesi, védi, gondozza, vele időt tölt.

Ha az ég gondja és a föld kedve megéri,
a szőlőfürt kész a halálra, a késre, ami lemetszi.

Így kerül puttonyos hátacon át a présbe.
(A prés a Golgota, a halál remegése.)

Csurran a must a présből, gondos kezek temetik
a mustot a hordókba (a halálba), ahonnan majd megszületik,

az Új Bor. Leszűrik, kóstolják, mérik, mérlegelik
(nem könnyű kiállni az emberi méricsgélést),

de végül is úgy ítéltetik, hogy a bor: érett.
Innen már, Lélek, vidd vacsora-asztalhoz,

vagy vidd Oltárhoz Jézus Áldozatára, –
a legjobb borszakértő, Te, a Szentlélek!

Áldás

Áldj meg mindenkit, aki jó volt hozzám.
Hosszú a listám, a végére nem érnék, ha sorolnám.

Áldd azt, aki nemzett, aki kihordott,
aki karjába, házába fogadott.

Aki tanított írni, olvasni, a szóra,
aki vezetett kerülni a rosszat, s vezetett a jóra.

Útitársaimat, akikkel együtt jártam
Neked kicsi, nekünk: e nagy világban.

Áldj meg mindenkit, akivel e földön éltem,
küzdöttem, harcoltam, szenvedtem, levegőztem.

Mindenki testvér, ugye a Te közeledből,
sejt a Te szülő, szent testedből?

Áldj meg mindenkit, aki jó volt hozzám.
Ha sorolnám, csak a Neved mormolnám.

Húsvéti ének

A spektrum hétszínű fényében gyászolok én.
Gyászom a háttér: a Kereszt feketéje, de előtte,
tárt karjával szökken a Testté lett Ige elő
a feketéből. Hogy villog a fénye! Ereje győzött
a halálon. Széttárt karjaival átöleli a Teremtést,
szól, lélegzik, a Szentlélek viharával: Élek!
S fölüti fejét a fűszál, az ibolya, a tölgy,
az emberek szíve lángol: élünk, mondjuk,
hisszük, valljuk. Élünk, zeng a liturgiánk,
s újra: mert Te élsz, élünk Benned!

Egy élet summája

Egy élet summáját súgja az este.
Homlokom érzi a hús szél lehelletét.
Már nem várom a hajnalt, nem kérdem az estét,
Lehunyt szemekkel nézem a csillagokat.

Már nem hallom hangjaidat, élet!
Nincs köröttem madárdal, emberi zokogás.
Valami messzi, végtelen morajlás
hívja fülembe az örök csendet.

Nem érzem már, mint régen, ízeidet, Élet!
Ha éhes az ember, s a kenyér íze, ha éri!
Az ember ínyme a búzatermő földet dicséri,
vagy az Istent, aki a búzát növeszti.

Kezem, élet, a kezed elereszti.
Pedig, de fogódtam tebeléd!
Téptem, szoptam az élet mellét,
mint csecsemő szopja az anyja emlőjét.

Már fájlalom vándor lábomat, élet.
Mennyit jártam veled! A Földkerekséget
tipegtem végig teveled, utánad.
Szólsz: csodálkozol, hogy fárad a lábad?

Élet, valahogyan mégis megkímélted a szívemet.
Gyerek szíve ma is, katakombák mécsese,
örökmécsszerűség az oltár mellett.
Isten Oltára, az Élet, élteti a szívemet.

Szabályos körök

Arany Jánosnak, nyelvtanítómnak

Szabályos karikákat köröz a víz,
hogy a kavicsot a tóba dobtam.
Madár röppen, már rakja a fészket,
tavasz van a levegőben, a tél múltóban.

Szikrázik a fény a tó tükörén,
melegével a nap kelteget és biztat,
tudod, hogyha a lelked borúba takartad,
bár van felhő is, mégis igazad.

Valóság a felhő, a kín, a fájdalom, ahogy
sötét az ég és néha rád vág vihara,
de a nap mindig kisüt valahol, valamikor,
légy csak a napfény várója, utasa.

Semmise reménytelen, a remény
lűkteti az emberi szíveket,
a hit reményből női, és élünk, mert él
bennünk az Isten, az Ember-szeretet.

Így látom-hallom a Húsvétreggelt

A napfény villogva nyilaz,
a kéknek lágy halmaza az égnek
fölénk boruló, áldó tenyere.

Lent, zöld falevelek, zsongó
füvek takarják a földet,
a füvek suttognak, a lombok énekelnek.

Villan a Sír mélye, lobogó Új Test
röppen elő, ahogy csak madár röppen,
hasonlít a múlthoz, s száll a jövőben.

Föltámadt Krisztus! Halott a bűn,
lába alatt az önzés, gyűlölet,
tárt karja mindeneket ölelő szeretet.

Zászlót festegetek

Babos Pistának

Zászlót festegetek,
hirdetni a Neved,
bokrétát kötögetek,
Mária Teneked.

Búcsújárást rendez
kis létem a Mindenségbe,
énekkal, zászlókkal,
megyünk Isten elébe.

Búzatáblák közt az utunk,
könnyek, sóhajok, a lépés,
de visz a hit, meg a vágy,
és a titkos magyar érzés,

hogy azért mégis odaérünk,
ahová minket vezetsz, Isten:
(seregünkben Jézus és Mária,
dalol a szívünkben).

Magyarokról imával szólni

Magyarokhoz magyarul
cifra virágénekekben,
szép szóval illene szólni.

De illene szívdobogással is
döngetni a mindenséget,
ránk híva vendégül az áldást.

Annyi bajt, kínlódást szenved,
Isten, e kicsi néped,
szinte Kereszthordó Krisztusod! Néked

jó a Szíved! Szánd meg e nemzeted,
élhet nagy, sok nép színed előtt,
de e kicsi család Fiad véréből a véred.

Istenhez, magyarokról
illene tán, nem is cifra beszéddel,
de, térden, imával szólni.

A teremtő, megváltó, éltető ütemmel...

Szemre színesen írtál földről-égről
csodálatos színeiddel, Isten.
Hogy lestem, hordtam, szerettem ritmusodat:
a teremtő, megváltó, éltető ütemet!

Hol azon igyekeztem, hogy Képed rajzoljam,
de az én lelkem szürke lepelére hogy jönnél?
Azért elértél, amikor lehanyatlott a kezem,
s már nem cselekedtem, csak ültem lábad előtt.

Munkás napok Istene! Elmélkedő imák Istene,
hajnalom, delem, alkonyom, éjszakáim Vendége!
Hogy térdeltem elődbe halk zokogásban,
s mosolyban, hogy íme, itt vagy velem.

Te voltál a kezdetem, Te vagy az estelem
és a hajnalom, akire egyre sürgetőbben várok.
Porbahulló kis öntudatom feléd kinyílt,
fogadj úgy, ahogy akarod, Színed elébe, hogy álljak.

Az égtől a földig

A madarak csipognak: ünnep az élet!
Tegnap dideregtek, élni is féltek,
de ma szárnyat nekivetnek az égnek.

A fagyott halak is megmozdulnak, nézik
hogyan olvad felettük a jég s kéklík
messze odafönt, a meleg ég.

Csak állok a nap szikrázó fénye alatt.
Nincs bennem gondolat, de érzés és tudat
egybeteremt bennem mindent az égtől a földig.

Ki vagyok én kicsi kis eszmélet?
Mit bánom, átítat, tart, éltet
az, Aki: perc és örökélet.

Lánc, lánc, eszterlánc ...

Nándi madarász
mátyásmadárra,
a Pista horgász
pontyra, ártányra.

Ágika vasal,
ünnepre készül,
Magdi letottyan,
ijedten ül.

Mindenki növekszik
aki gyerek, így jó:
kín a növekvés:
apa, anya, tanító.

Majd: Nándi kerülgeti
az Ágit, és elveszi,
a Pista meg a Magdit
oltárhoz vezeti.

Nándi már nagyapa,
Ági, meg az unokák!
Az örökélet gondjába veszi
a Magdit, a Pistát.

Süt a nap

Csurran-csöppen az eső,
megbúvik a jó földben.
Süt a nap, isszák akik élnek,
a jó időkben.

Leint az Isten a földre,
a Fiával, aki ma is itt jár, szól:
vigyázzunk Földünkre, Fiam,
aki bújsz, de ott lakozol.

A Jézus-Ima széttárt kar, szív
az Atya felé,
a hajnal az ő üdvözlete, a dél
az ő pihenése bennünk, Ő vezet
az este áldozata felé.

Csurran-csöppen az Élet,
az Isten sóhaja kelti, keze takarja,
Lelke melegíti és a Fiának
keresztre vert keze tartja.

Labdajáték Urammal

Hogy ne unatkoztassak vele senkit,
tégy szónémító jelet ajkamra,
szóljon szerte a világon
megváltásod diadala,

jobb hangon jobb ritmussal,
zenével, szóval,
bocsáss el engem a Szótól
oly szent, oly jó mosolyoddal

és mondd: na, nekipróbáltál, szolgám,
szólni magadról, a világról,
– ami a kertem, kezem műve – igyekeztél
vallani arról, amit nem tudsz, a Menny Országáról,

hát most pihenj a Szótól. Tedd dolgaimat,
járkálj a négy évszakban, a földön,
a tenger partján, ballagj az Én ütememben
a neked kiszabott idődön,

s gondod ne legyen. Dobd a kezembe
ami csak volt, van, lesz a gondod,
mint labdát. Játsszunk. A labdát elkapom,
s ha visszadobod, tán megtartom nálam,
ez a jel, tudod, ha vissza nem adom...

Ének az Alfáról és Omegáról

(A Kezdőről és a Befejezőről)

*Szent János evangélistának, az Apokalipszis költőjének,
akinek sírja fölött sokkönnyű imában térdeltem Efezusban.*

Egyszer – álmomban? – szárnyakon szálltam,
fehér sirályszárnyon nekivágtam az égnek.
A föld alattam mocskos volt, az égnek
vonzóereje tiszta, csupakék.

Így szálltam – álombéli? – szárnyon.
Magányom szétterjesztette a szárnyát
és halovány szürkés árnyát
visszavetette, ahonnan szálltam, a földre.

Lent, ráismertem szárnyam vetületére,
a szürke-fehér keresztre
s ahogy az ég kékjébe néztem, láttam,
hogyan odafönt, izzón fénylik Annak a Jele,

aki itt lent értünk a keresztünket vitte,
s meghalt, de föltámadott és a Jele,
akárhonnan bandukolok, szálllok, földön-égen
a Mindenség közepe. Tengelye. Eleje. Vége.

Emberélet

Csak egy lobbanás ... de a tüze!
Égő lángodban él az Isten élete.

Hamudban a föld pihen ... porból
jöttél, oda is tartozol,

ha hív a Szó, eléje elégett,
érte elégett üszköt hozol,

ringó becézés tart, Isten tenyere,
és takaród a Minden meleg lehellete.

Csak egy lobbanás ... de a tüzed!
Égő lángodban izzott Istened.

Üdvözlettel, sikollyal a Lélekhez

A Te Leheleted tartott életben,
mint orvosi injekció. Te' Szerелеmben; –
szívdobogással, kihagyással, de a Te
Lelked élt, étettem engem

a mai napig. Sóhajom most is belédfogódzik,
viharos tengeren, árbóc! Ott kapaszkodik
a lelkem a habok ereje és gyenge sajkám
vászna között, mely úgy hadonászik,

mint imára kulcsolt kezem.
Én már csak – ha élek – Benned élek,
társutasom, szent fuvallat,
életem öröme, Szent Lélek!

Napesti ima

Mint Téged a sírba tettem,
testem ágyba fektetem.
Imádsággal nyugovómat
én Teneked szentelem.

Ha ébrednék holnap reggel,
ébredhetnék Szent Veled?
Mint Te, ama Húsvét reggel,
hogyan tested sírból kikelt.

Kelts ki engem a síromból,
nyugvásomból megindíts.
Intéznem a Te ügyeid,
arra hívj és arra ints.

Keresztvetéssel

Keresztvetéssel kezdtem:
anyám vetett keresztet,
mikor megfogantam?

Apám vetett keresztet
a tudatban
hogyan új teher szakadt a nyakába?

Az iskolába' a tisztelendő arra tanított,
hogyan imádkozni kell,
elsősorban a keresztjellel,

az Atya a Fiú, a Lélek
szent nevében,
homlokodon, vállodon, szív érintésében,

vállodon – te csacsi – mert ott hordozta
Urunk a keresztet, aki visszahozta
az Életet, amit a Bűn tőlünk elvett, –

s íme: keresztvetéssel folytattam,
így adatott, az Isten ezzel szeretett,
minden titok ama kereszttel

nyitogatott. És ha meghalok, legyen
a keresztjellel lemeztelenített életem
takarója, ezt kérem. Ámen.

A görbearchú élet partjain

A görbearchú élet partjain lakoztam,
mennyit füleltem, mennyit hallgatóztam!

Sejtésem a dolgok közepébe vetett,
így lettem fogoly, dolgokba temetett.

Mindenki sírba száll, az élő,
aki azt hiszi, hogy él, halott,

a dolgok reménytelen mélyén
valami titkos csillag csillogott,

s az fölemelt a dolgokból oda,
ahol csillogott az élet titkos csillaga.

Isten, erő, öröm, üdvösség – suttogtam akkor,
kereszt, halál, föltámadás, – mondtam egy pirkadatkor,

s azóta a pirkadat színes, pirosfehér felhőjén ülök,
s bár vérrel vérezem a kereszten, hiszem, hogy üdvözülök.

Szíve melegébe ...

Halál? Kis esemény, körülállók.
Halál: titkok titka veled szembe állok.
Nézem az arcod: Krisztus arca a kereszten,
Jaj, de fáj, de fáj, de fáj! – nekem.

Vele csordul a földre a könnyem,
vele fáj a szögek helye idegemben,
vele a következő perc kínja, a muszáj,
a várakozás, jaj, jaj, rád, te halál!

Az Isten arca a magasban, s jön közelebb,
már itt van, haldokló, szembe veled,
már mosolya fog, bár kín kapcsa tart,
aki az életbe takart, most fölszabadít, –

repülj, szállj hozzá, kivégzett, hazaint,
hogy éld, éld, éld, éld időtlenül
ahogy gyengéd szülő-keze, didergő,
a szíve melegébe örökre belemerít.

A szorgos gazda-halálhoz

Ó, halál, jó testvér, szorgos gazda,
hűséggel a határhoz, szántod a földet,
s veted belé az ember-magot,
akik a földbevetésre, íme, megértek.

Ó, halál, jó testvér, szorgos gazda,
a kezed az Isten keze, aki áld,
ültet, növeszt, s ha beért a vetés,
halál testvér, ő feni a kaszád.

Lehajtom fejemet halál testvér
erős kezed előtt.
Nézem azokat, akik előtttem estek a földbe
s bennük magamat, akire ekéd fordít szemfedőt!

A lehetetlen és a lehet

Az élet lényege, tán az lehet,
hogyan bújni előled, ugyan lehet,

kerülni is, de minden út oda vezet
ahol Te vagy. A szívet, a vesét,

cserélni immár, úgy lehet, hogy lehet,
de téged helyettesíteni, örök szükséglet,

szomj, éh, remény, titok, kereső révület,
cserélni semmi mással, még magunkkal sem lehet.

Magunkat eljegyezted Teveled,
cserénk csak magunk lehet: Veled.

Alfa és Omega

Még fényes: Alfa és Omega jelzésű bolygó
ballag a friss mindenségben.
Lusta? Fiatal vagy már öreg? – erről
sejtés akad itt-ott, de tudás nincsen.

Az Alfa és Omega jelét hordja. Aki kezdte,
útjának lódította, az Isten.
A vége is Ő lesz, Ő az Omega. A kezdet Ő,
Ő aki folytat és befejez itt kint mindent.

Hívó tenyerek könyörgő imában.
Dolgos kezekben munka, mértan.
Hit és hitetlenség fénye és árnya.
Forog a föld az Alfában, Omegában.

Lépések

Lépések hangját hallom
szüntelenül éber fülemben.
A múlt lépte de halk,
az már messze történelem.

A jelen lépte pattog,
kereső, magabiztos, rohanó,
s az is, ami most jelen, holnap
a történelembe behalkuló.

Lépések zaja serkeszt,
a magamé billiók között,
s köztük, felettük a sarus lábú
Krisztus lépte az idők fölött.

Tipegő lélekkel

*1983. március 7. Arday Tibornak, lelkem testvérének,
akit 43 év után látni készültem, de előbbrement a
Tárt Kapuhoz, s tán majd látom ott nemsokidőre.*

Sok sikerem nem volt, szobatársam, kispapagáj,
csak ballagtam, amíg te szálltál, tengeri sirály!

Te a tenger fölött s ti halak a tengerben, – a mély
otthonom lehetett, hiszen voltam nehéz és komoly,

búvár, aki a mélybe száll és kapkodja a levegőt
s fölmerültem és éltem tovább a teremtés színe között,

mert a felület emberei vagyunk mi emberek,
a mélyben, a magasban csak sejtjük az Istent.

Otthonunk a felület, forgó kaleidoszkóp élet,
öröm, bú, dal, félsz, bűn, áldás, templomi ének,

és remény, hogy valahogy az Isten kezünkre fonja
életünk érdemes-érdemtelen csokrát,

és elfogadják tipegő lelkünk lábát, ha beéri
az üdvösség titkos, kitaruló ajtószárnyát.

Sok sikerem nem volt, szobatársam, kispapagáj,
csak ballagtam, míg te szálltál, tengeri sirály!

Verses hírmondó a Tamási járásról

Tengek-lengek tizenöt faluban,
odajárok nagy titokban.
Faggatom a Teremtőt, mik is lettek?
Súg a Teremtőt, mint a sírkertek.

Tamási? Jaj, de jó volt élni, járni!
Bedeg? A szívem is érte beteg.
Ireg? Ha int, megyek, megyek!
Nyék? Ott legszebb kék az ég.
Ürged? Ugró ürgét fürdet.
Kánya? Feketén fénylik a szárnya.
Szántó? Szántó meg kaszáló.
Keszi? Teszi, veszi, eszi.
Kónyi? Meg kell szoknyi.
Ozora? Ide meg oda.
Páci? Tutyiba járni.
Pincehely? Az a jó hely!
Regöly? Ülj le oszt regölj.
Szakály? Borostás ott az arc meg az áll.

Bandukolok álmomban s keltegetem,
amiket mások temettek, én fölkeltem,
megrázom tizenöt falumat, ébrednek,
hol én ölelkezem velük, hol ők ölelnek.

Bicegő lábon

Mondhatom én, hogy fáj ma a lábam,
s hozzá: lábamban fáj a világ,
szemembe nevet a kertivirág
ahogy sok sora közt bicegek.

Rámbámul a táj: tehén szemek
néznek rám szelíden, – ez a táj;
fejem fölött vijjant, száll a sirály
és bicegésemmel kikacagja.

Ha ég madara lennék, ha repülnék,
mű-sárkány, vagy mint ez a gyík
fürgén ahogy most itt osonik,
nem fájna akkor kínozó lábam?

Minden a maga rendjén, morgom:
a virág, a táj, a gyík, a sirály,
mind tegye dolgát, ez a szabály,
bicegő, rossz lábam, jaj, ma de fáj!

Díszes Húsvét

Már készül a Húsvét.
Kiszáradt a vizesárok,
partján nyílnak a vadvirágok
szegélyül utadnak, Isteni Lét.

A kerti virágok fejüket
suttogva összedugják,
életüket följánlják
díszíteni ünnepedet.

A böjti harang mintha
melegebben kondulna
s már-már föltámad az orgona
zúgó-búgó áhítata,

amire emberi szó nem képes,
csak a szív, ha zengi
vagy súgva a Neved ejti
s ajkán Isten, az Életed édes.

Halottsirató

(Régi Tolna megyei minták után.)

Befeküdtem én ágyamba,
betegségbe, öregkorba,
elfáradva, el is kopva,
fekszem immár koporsóba.

Jó angyalok, örködjetek!
Kísértők ne gyötörjete!k!
Minden szentek eljőjjetek,
Uram elé ti vigyetek.

Szűz Mária, Te elkísérj,
énhelyettem majd Te beszélj,
kit pártfogolsz az majd megél,
ott ahol a Fiad ítél.

Elmondom majd, hol bojogtam,
mit műveltem, mulasztottam,
a keresztem hogyan hordtam,
az imámat hogyan mondtam.

Testvéreim, ti is velem
sóhajtsátok az énekem,
búcsúkönnyem hagyom itt lenn,
örömkönnyem vegye Isten.

A tenger előtt...

Ma lelkem, e tenger, berzeng, borzong,
didereg, – hulláma veri a partot, a testem.
Tél van még, így éli a lelkem, de tavaszodna
már, úgy sejti vágyva a lelkem.

Lelkem egén most foszlik a szürkés felhő,
tenger tükrömre letekint a napfény,
lelkem bőre melegszik, már nem didereg.
A napfény a reménye, a meleg.

A parton a lábam lesüpped a homokba,
porból lettél, oda térsz, mondja a kavics
ahogy csikorog. De van ami örök! – loccsantja
a fehér a szívembe, s ott: fénylik.

Lelkemet érzések, dalok érik: sirályok
röppennek a testem s lelkem közötti térben.
Lassankint minden egységbe fogódzik a fényben:
a lelkem, a sirályok röpte, az Isten.

A hajnal meg az este

Hajnali ég kél
fekete sötétre,
Mária kékje
lebben az égre.

A remény zöldje
leng a fűszálon,
a lélek fehérje
száll az imádon.

Mint kenyérre lekvárt
kentél, kenj magadra merszet,
születésed után az élet
még csak kicsi kezdet,

utána már próba,
a porból az égbe repít,
vándorutad zászlója
a remény, meg a hit.

Az este vörösse,
íme borítja a földet,
az az Istenfia vére,
keverd vérével a véred

és halj meg kiterülve,
ágyon, vagy keresztfán.
És hagyd az Istenre,
hogyan mit tesz veled aztán.

Csere

Egymásután veszed el tőlem
a kincseimet:
most barátaimat temetem, –
eltemettem már szüleimet.

Belémhasítod szerelmed
éles törét
s kiégeted szenvedélyeim
lobbanó tüzet.

Most ezt kéred el, most azt,
mondd, mi marad?
Ürességem helyére
állítsd Magad!

A Szentély küszöbe alatt

Hogy tovaszálltak az évek,
villogó, gyors fecskeszárnyak!
Immár lehull rólad a Lélek bilincse is,
szabadító suttogásai hazavárnak.

Isten járt veled kis ösvényeiden,
vele és érte vérezted lábadat,
szíved kunyhójában vele laktál,
íme: Magas Várába hívogat.

A Hatalmas Szobába, hol minden közös-egy:
fény, látás, tudás, akarat,
majd angyalok mossák le rólad az útiport,
– ha odaérsz – a Szentély küszöbe alatt.

Neved

Üsd ki kezemből a ceruzámat,
ha nem a Neved írja,
írd a Neved a szívembe,
legyen a szívem az írka

s ha képekben festem Jeleid,
legyek jeleid jó vázolója,
légy ecsetemen a szín,
színkeverésre légy a paletta,

ha nem látlak Téged mindenütt,
hívság, ugye, minden földi gondom?
Fújd el a ceruzám, ecsetem,
ha a Neved nem imával mondom!

Ének kezed hűvöséhez

Csak nyújtsd a kezed, hűvösét
hagyd forró homlokomon.
Ha trubadúrének, hallgasd
citerán kísért könnyű dalom.

Az éjét énekelem, a csillagokat,
éjfekete hajad köré a csillag ezerét,
a hajnalt énekelem, tiszta szemed
tükrén ami átüt, az Isteni Fényt.

Madonna, Uram Anyja, eljegyzett mátká,
a Szent Lélek szerelme, kezed hűvösét
nyújtsd le forró homlokomra és hűsítsd
bennem az érzékek lobogó-lázú tüzét!

Így biztatott szelíd mosollyal...

Anyám, aki múltam vagy s jelenem,
sírodat jöttem látogatni, – emlékezem,
hadd emlékezzem együtt veled! Tedd,
hogy úgy lássam a dunántúli dombokat,
a folyókat, a falvakat, a házakat,
ahogy akkor láttuk közös-tekintettel,
elhunyt anyám.

Talán kigyúlnak még az emlék mécsei élön
és lobogó lángukban visszajön az elvesztett:
a múlt, – a halál bár temet, mégis fönntartja
életét a múltnak, halott anyám.

Igen, félek a ház felé menni, ahol születtem,
s félek látni a falut, ami mondják, most város,
félek, aki szeretem a múltamat, félek a vele határos
jelen nyílt szemébe nézni, elhunyt anyám.

Mitől félek? Vád nem érhet! Boldog szerelmes,
Isten trubadúrja nekifutottam a világnak, –
de fiatal voltam, de lelkes, de boldog,
nemesak kicsi hazám, a világ is karomba fért, –

s te elengedtél, utamra áldást adtál,
elhunyt anyám.

Most már, – biztatsz a múltból, – fogj kezet
rokon-öcséddel, aki akkor született, amikor még
itt jártál, – ismerted mint kisgyereket.
Közben háborúk és változások között felnőtt.

Ő mondja, jelenti, mosolyogja, mordulja
mindazt ami volt s ami most van: a hazád.
Hallgass az unokákra és dédunokákra,
csak a fiatalok tudják jól a jelent
és tudnak kémkedni a jövőbe.

Csak ők, akiket negyvenöt éve nem láttál
tudják megértetni veled hol a hazád.
Így biztatott szelíd mosollyal sírjából
halott anyám.

Kéz a kézben ...

Álljunk össze körbe,
vegyünk kezét kézbe,
lépegessünk együtt,
hogya a nap felsüt,

lépegessünk együtt
a búban a bajban,
énekeljünk együtt
jósorban, balsorban,

hívjuk Istent a Magosban,
tartsuk magunk rendben,
közöttünk jár, fölöttünk jár,
vigyáz ránk az Isten,

tartsuk egymást, énekeljünk,
járjunk búcsújárást,
Szűzmáriást, Jójézusosat,
hívjuk ránk az áldást,

körbe-körbe lépegessünk,
hegyre völgybe lépünk,
egymás kezét ne engedjük
el amíg csak élünk.

Isten

A halál-versek írója könnyen lennék,
én aki az életet szerettem.
Életem éveit, percnyi lépteit
ott jártak az Élet-Halál kertjében,

a Földön, ahol az élet: Jövel! s a halál: Jaj!
és élet-halál között fut minden,
hol kereszteltem, hol meg temettem,
a születés és halál ott él idegeimben,

s ami között van, az út, csak vándorút,
a születéstől a halálig, bár közben,
úgy hallik sok minden történhet,
történik is, de nekem a történet: az Isten,

ezzel a lépéssel, mércével bandukoltam,
tettem, amit lehetett tennem,
mit értem el? Megértették itt-ott,
hogya sóhajtottam, Isten, s újra: Isten?

Játék a Gazdával

Alszom? Ébren? Kérded a nevemet.
Mondom s visszakérdelem a tied.

Csak tartod a kezemet. Áramod
átjár, az arcod szemembe beleszáll,

ütemed – a teremtés üteme – üt bennem,
robogok, lobogok, állok a percben,

robogok, lobogok, állok az örök Csendben.
Már tudom a nevedet, kérdezd!

Én oly kicsikét, Te meg annyit
értesz, – Gazdája vagy, – az Élethez!

Az előttünk járó

(Húsvétváró)

Isten
Az Isten nem késik, inkább túl előttünk jár,
végtelen lába a jövőben áll,
csak sejtjük múltjában, hívjuk jelenében.
Utánam! – int, s utána mozdul élet és halál.

Az Isten örökös tett. Bár Ő a nyugalom,
mégis, miriád-csillagos homloka felett
úgy leng a mozgó béke,
mint zászlón a piros, fehér, zöld színverése.

Szinte hűz ereje a jövőbe. Élet, időbe temetett,
szabadulni kész és merész,
várj, várj, virrassz és menj,
menj, vándor, míg nyomába érsz!

Himnusz a szabadság Istenéhez

Örsy Lászlónak, a jeles kánonjogásznak.

Fuldoklóm az apró kicsiségek üvegébe
belezárva, amikor te partnélküli
vagy Isten, végtelen tenger...

Benned tudnak úszni kicsi halak is:
hol végtelen erőd ölel ott,
hol meg napsugaras felületed becéz.

Hol a szívünkben élsz, hol megráz
a hatalmad s tudatod: ki a teremtet
és ki a teremtetek Ura.

Hogy szeretem tárt, boldog életed, Isten!
Hogy áldalak érte: része lehettem!
Ments meg a kicsiségek üvegébe zárt élettől,

ments el a kufár, méricsgélő, elítélő,
kirekesztő ítéletek tömegétől,
ments el magadba, Élet-Tengere, Isten!

Lélegzés

*Weöres Sándornak, nemcsak a magyar irodalom
nagyjának, de a világirodalom csodálatos költőjének,
– bárha kezébe jutna ez az írás, – kistestvért szívvel,
a nagy testvéri értelemnek és szívnek ajánlom.*

Az Örök Vizek partján ültem,
tudom, ott voltam.
Kavics csobbant az Örök Vízbe,
tudom, hogy én csobbantam.

Lemerültem a tengermélybe,
a Tenger Mélyben éltem,
nem én lélegeztem, helyettem
lélegzett az Isten.

Ki tudja, hány év telt, hány
lassú-gyors millió,
ahol nincsen idő, ott
nincs senki számoló,

csak csend van, lélegzés,
lét, boldogság,
úgy is mondják: az ó-világot
föliassa az új-világ.

A remény éneke

Monsignor Varga Bélának

Az éjt legyőzte a hajnal.
Sötét, halálos tus-feketéjét
fényre cserélte. A hajnal reményt
kezdett a földön és munkás dél lett,
s mire alkonyodott, az árnyak között
a halál fekete léptei hangosodtak,
sűrültek, sokasodtak, és az „aznap”,
véres keresztjén, az alkony pirosán
az éj sötét sírjába esett.
S aztán a Hajnal újraszületett.

Hasonlatok a „vágatató időről”

*Illyés Gyulának, aki tán nem is emlékszik, amikor Babits Mihálynál
én arról beszéltem, hogy Kínába megyek és Illyés így figyelmeztetett:
„nem tudom mikor jössz vissza, mennék veled”. Én „soha vissza nem
jövök” Illyés: „Laci, csak magyarul lehet élnünk.” Milyen igazad van,
magyaréletünk majd évszázados tanújának!*

Hogy vágat az idő! Nem ügető verseny
tanított lova ez, ez nekifutott csikó,
lába kirúgja a naptár pergő homokát,
izzad, de egyre gyorsul, kinyúl a teste
s patája egyre halkabb dobogás, alig éri
a földet, mintha az örök, íratlan időbe
szállana már; – már nem is csikó, de
szárnyas Pegazus. Vagy a Halál tán?
Sietve süvít Isten magtára felé,
vinni az Isten Időben termett,
az Örökbe érett termését.

Ének az Isten útjairól

*Hegel Máriának, aki így biztatott: „ki olvas verseket?
Írjon inkább izgalmas regényeket.” Válaszom: „Mária, ez
a legizgalmasabb regény, amire szerény tehetségem képes.”*

Az árnyékok mintha hosszabbodnának,
mintha sűrűbb lenne az este,
mintha cserélne a lélek a testtel,
mintha súlyosodna a lélek teste,

mintha a test most könnyebbedne, ha fáj is,
mintha már látná, hogy van odaát is,
ahová a lélek nehéz szárnyal indul,
de aztán otthona lesz majd az „odatúl”

s úgy kereng már-már benne, ahogyan jár,
botlik a test ittleni rögzökn,
érzi a súlyát, de odaátra vonják
az erők: Ő, aki úr Égen-Földön,

így megy az életed idelent és aztán
a hívásra száll odatúlra, –
mindegy, hogy itt vagy ott,
ami út, Istennek az útja.

Esti szerenád

*Babits Mihálynak, Mihály bátyának, akivel annyiszor
együtt ültem halálos betegségének idején.*

Szóljon Teneked ez a későesti,
hűséges szerenád!

Ladikját a lelkem Vizedre dobta,
leng a vitorlája lobogva,

hallja az életem a halk csobogást,
e hullámszó, csendes esti imádást,

én csak ladikázom, a parttól, a meddig?
a túlsó part, a végtelen közelszik?

Kis ladikom alatt halk hullám csobban,
s biztat: az imámat, mondjam, mondjam...

mondom hát halkán suttogva Feléd
az esti imát,

olyan az, mint én: kis ladikon
csendes imát súg a Vitorlád.

Színekben

Bocsásd meg Uram, Istenem,
hogy csodálatos Arcod színekben láttam,
festő lehettem volna – iskoládba jártam –
színkeverésed e földön Arcod vázlata lett, nekem.

Hogy szerettem kékeidet! Az eget, a tengert,
és a halvány zöldet, ha mint szelíd fű
az életbe félénken kizöldellt, vagy a feketét,
a tagadást, a fehéret, az imát,
és a vér csodálatos árnyalatait:
a hajnalpírt, a Golgotát.

Mi volt életélményem legjava?
Tán a színeid. Hét színt emlegetünk
és azok keverékét. E keverékben – úgy tűnt –
jobban láttalak, értettelek, mint amit vallott rólad

annyi okosan, bölcsen, szentül leírt betűd.

Ének a Fényhez

A Sötétből léptünk a Fénybe, a Fény özönébe,
hadd énekelem énekemet a Fénynek!
Milyen hosszú vándorút is, míg a sötét mélyek
méhéből lőn világosság, s aztán mennyi idő, hogy élet
fogant a napfénybe borított földön!

Élet-halál, bűn, bosszú, gyilkolás, vízözön,
– az emberiség bűne örökös özön – de íme, pitymallott:
az Isten alkotó Keze után a Szíve is lehajlott
s Mária szíve alá helyezte reményünket, Jézust.

Bűn gyilkosa, halál győztes fejedelme,
akit egyről Atyád formáló keze,
másoldalról Isten Lelkének tüze
tart, világít, Te, az Élet örömének éneke,
szüntelen Húsvét, ünnepelünk, Föltámadás!

Ének az Isteni „Igen”-ről

Földi léted ketrecéhez énekelek, Te árva,
aki e kicsi rögbe éltél belegyúrva, belezárva!

Milyen messziről, Istentől szállt le a röptöd
Isten, aki szolga leszel, s magad idekötöd!

Milyen volt földi léted? – messziről, ha látjuk,
nehéz lépteidet hol fájlaljuk, hol sajnáljuk,

de ismerjük-e örömed? a Te „igenedet”? –
amit kimondtál, tettel, mert kérte Atyád, s Te megtetted!

Teljesíteni az akaratot, mely kért és küldött!
Micsoda öröm, harc, áldozat Föld-Ég között!

S kereszten lehajtott fejed, az áldott,
mely Istenbe visszaemelte, amit teremtett: a világot!

Ének a Föld dicséretére

*Père Teilhard de Chardin emlékére, aki az „anyag” szerelmese
volt és Istenét oly mélységesen értette teremtese, a „Föld”
csodájában – Isten titkos, nagy, halk hangú szerelmesének,
akivel három éven át éltem egy városban, az Édes Pekingben.*

Isten, sűrű a Földed: vasba, kőzetbe
kiöntött gömbölyű öntvény,
felületén zsong, zsibolyog,
az élet jaja, és tánca forog
négy évszakú bőrén.

Télen pőrén, nyáron teremve,
tavasszal nekilendülve,
ősszel aratva,
forog a föld, s mi rajta:
mennyi emberi, kicsi függvény!

Vonzása tartja a testünk,
mozgása serkenti a vérünk,
s mire földi végünkhöz érünk,
földjébe melegen beletakar;
mindig anyaméh, anyamell, anyakar.

Ajánlás: Ének az Éltetőhöz

Primitív énekemet küldöm az Atyának,
aki élni teremtett minket,
két térdén imádó énekemet
küldöm Fiának,

aki értünk és mivelünk ember lett,
és sóhajomat küldöm az Isten Lelkének,
akinek sóhaja éltet mindeneket,
énekelje imám az Atyát, a Fiút, a Szentlelket!

